Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 58.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 15.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαΐου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 25

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ὅταν οἱ δοκιμὲς αὐτὲς ἐπέτυχαν, ὁ Γιάννης ἔγινε πάλι στρατιωτικός: ξανάρχισε μὲ ζῆλο τὶς μελέτες του γιὰ τὰ κανόνια μὲ τὶς ἐσωτερικὲς ραβδώσεις. Θὰ σᾶς δώσω μερικὲς ἐξηγήσεις πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἐφεύρεση.

Τὰ πρῶτα κανόνια ποὺ ἔφτιαξαν, δὲν ἦταν τίποτε παραπάνω ἀπὸ ἕνα μακρὺ σωλῆνα, καμωμένον ἀπὸ στερεὰ ξύλα, ποὺ τὰ συγκρατοῦσαν μεγάλα σιδερένια στεφάνια, ὅπως τὰ στεφάνια τῶν βαρελιῶν.

Ὕστερα ἔχυσαν κανόνια ἀπὸ μπρούντζο. Γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ κανόνια αὐτά, ἔπρεπε νὰ βάλουν τὴ μπαρούτη καὶ τὸ βλῆμα ἀπὸ τὸ ἐμπρόσθιο στόμιο. Ἔπρεπε λοιπὸν ἡ ὀβίδα νἄχῃ διάμετρο λιγάκι μικρότερη ἀπὸ τὴ διάμετρο τῆς κάννης.

Ἀπ' τὴ διαφορὰ αὐτὴ τῆς διαμέτρου προέκυπταν δυὸ κακά: Πρῶτο, τὰ ἀέρια ποὺ ἔβγαζε ἡ μπαρούτη, ξεθύμαιναν ὁπωσδήποτε ἀπ' τὸ κενὸ καὶ δὲν ἔξασκοῦσαν ὅλη τὴν πίεσή τους στὸ βλῆμα.

Ὕστερα, ἡ ὀβίδα, προχωρώντας στὴν κάννη, ἔκαν' ἕνα μικρὸ χοροπήδημα, πρᾶγμα ποὺ τῆς χαλοῦσε τὴν κατεύθυνση καὶ ματαίωνε τὴ σκόπευση.

Αὐτὰ τὰ δυὸ κακὰ ζητοῦσε νὰ διορθώσῃ ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ μαζὶ μὲ τὸ λοχαγὸ Ταμιζιέρ, ποὺ πρῶτος σκέφθηκε νὰ προσθέσῃ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ βλήματος μικρὲς ἐξοχές, ποὺ νὰ ἐφαρμόζουν στὶς αὐλακωτὲς ραβδώσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς κάννης. Ἦταν ἀπ' τοὺς πρώτους ποὺ σκέφθηκαν καὶ τὸ γέμισμα ἀπ' τὸ πίσω μέρος τῆς κάννης.

Οἱ δυὸ αὐτὲς ἀνακαλύψεις εἶναι ἀκόμη σήμερα ἡ βάση τῆς κατασκευῆς τῶν κανονιῶν. Μὰ γιὰ τὴν ἐφαρμογή τους χρειάστηκε πολὺς καιρός. Καὶ ἐνῷ οἱ Γάλλοι εἶχαν ἐφαρμόσει τὶς ραβδώσεις τῆς κάννης καὶ τοῦ βλήματος, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κιόλας φτιάξει τὰ πρῶτα «ὀπισθογεμὴ» κανόνια.

Σπουδαία ὤθηση στὶς ἀνακαλύψεις αὐτὲς ἔδωσε κι' ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων Γ'., ποὺ ἦταν πολὺ μορφωμένος στρατιωτικὸς κι' εἶχε ὑπηρετήσει ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ στὸν Ἑλβετικὸ στρατό. Τὸ μεγάλο του ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ζήτημ' αὐτό, τὸν ἔκαμε νὰ φωνάξῃ τὸ λοχαγὸ Καρδινιάκ.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Γιάννης ἔλαβε τὸ χαρτὶ ποὺ τὸν καλοῦσε νὰ παρουσιασθῇ τὴ μεθεπομένη στὸν Στρατιωτικὸ Οἶκο τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀπόρησε, γιατὶ δὲ φανταζόταν τὶς μελέτες του τόσο γνωστὲς καὶ συγκινήθηκε, γιατὶ ἔμελλε νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὸν ἀνιψιὸ τοῦ Μεγάλου γουνοῦ του, ποὺ τ' ὄνομά του εἶχε λικνίσει τὴ φαντασία τῶν παιδικῶν του χρόνων.

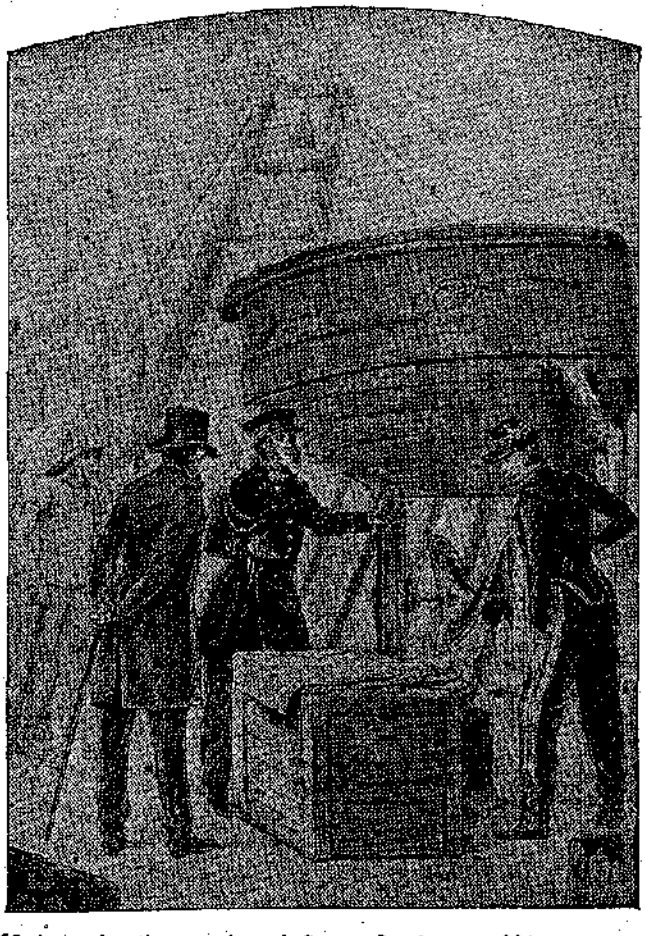

«Ὁ Δεσσενό, σὰ ναυτικὸς ποὺ ἦταν, εἶχε δώσει πολλὲς συμβουλὲς στοὺς μηχανικούς...» (Σελ. 187, στ' γ'.)

Ἔβαλε τὴ μεγάλη του στολὴ καὶ πῆγε στὸν Κεραμεικό.

Ἀμέσως ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τὸν ἔμπασε στὸ γραφεῖο τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ Ναπολέων Γ' ἦταν ἄνθρωπος γλυκομίλητος, γεμάτος φιλοφροσύνη κι' εὐγένεια. Εἶχ' ἕνα βλέμμα βαθὺ καὶ γλυκό, χαρακτηριστικὰ κανονικά, μέτωπο ψηλὸ καὶ ὡραῖο καὶ παράστημα στρατιωτικότατο. Ὑποδέχθηκε θερμὰ τὸν Καρδινιάκ.

—Λοχαγέ, τοῦ εἶπε, σᾶς παρακάλεσα νὰ ἔλθετε στὸν Κεραμεικὸ γιὰ πολλοὺς λόγους: Πρῶτα-πρῶτα ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσω τὸν βαπτιστικὸ τοῦ θείου μου Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Α', γιατὶ ξέρω πὼς σᾶς ἔχει βαπτίσει καὶ σᾶς καὶ τὸν ταγματάρχη τῶν θωρακοφόρων Καρδινιάκ, τὸν ἀδελφό σας. Ξέρω ἀκόμη πὼς εἶστε γιὸς ἑνὸς γενναίου ἀξιωματικοῦ, ποὺ διετέλεσε ὑπασπιστὴς τοῦ Μεγάλου Αὐτοκράτορος, τοῦ συνταγματάρχη Καρδινιάκ, τοῦ ἄλλοτε «Μικροῦ Τυμπανιστοῦ».

Ὁ Γιάννης ὑποκλίθηκε.

—Βλέπετε, λοχαγέ, ἐξακολούθησε ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅτι ξέρω τὴν ἱστορία τῆς οἰκο-

γενείας σας. Μὰ ξέρω ἀκόμη πῶς εἶστε ἕνας σοφός... Μὴ διαμαρτύρεσθε! Ξέρω τί μέρος ἀπὸ τὶς ἐργασίες τοῦ μηχανικοῦ κ. Νορμὰν ὀφείλεται σὲ σᾶς καὶ τελευταῖα πληροφορήθηκα ὅτι ἔχετε ἀρχίσει νέες ἐργασίες μαζὶ μὲ τὸν ταγματάρχη Μπωλιέ. Οἱ ἐργασίες λοιπὸν αὐτὲς μ' ἐνδιαφέρουν καὶ ὡς ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ καὶ ὡς πρώην ἀξιωματικὸ τοῦ πυροβολικοῦ. Βρήκατε ἀσφαλῆ τρόπο νὰ κλείνουν τὰ ὀπισθογεμῆ;

— Προσπαθῶ, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Γιάννης. Θεωρητικῶς νομίζω ὅτι βρῆκα ἕναν τρόπο, μὰ δὲ μπορῶ νὰ βεβαιώσω τὴ Μεγαλειότητά Σας, γιατὶ ἀπ' τὴν θεωρία ὡς τὴν πράξη, ὑπάρχει ἀπόσταση. Παρήγγειλα τὸ «κλεῖστρο» τοῦ δικοῦ μου συστήματος σ' ἕναν καλὸ μηχανικό. Μὰ θὰ χρειασθῆ νὰ γίνουν δοκιμὲς στὸ πολύγωνο, μὲ δυνατὸ γέμισμα... καὶ δὲν ξέρω ἂν τὸ ὄπουργεῖο θὰ ἐπιτρέψῃ...

— Γιαὐτὸ μένετε ἥσυχος, λοχαγέ. Στεῖλτε μου τὰ σχέδιά σας... Κι' οἱ ραδδώσεις τῆς κάννης; Τὶς μελετᾶτε κι' αὐτές;

Ὁ Γιάννης ἔδωκε λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις.

Ὁ Ναπολέων Γ' τὸν ἄκουσε χαμογελῶντας σιωπηλά. Ὅταν τελείωσε, τοῦ εἶπε θριαμβευτικά:

—Λοχαγέ, ὑπάρχουν θαυμάσια πράγματα σ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε. Μὰ ἐγὼ ἔχω κάμει καλύτερ' ἀκόμα. Ἔλᾶτε! Θὰ σᾶς δείξω τὰ σχέδιά μου.

Πῆρε τὸ Γιάννη σ' ἕνα διπλανὸ γραφεῖο κι' ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ ἐρμάρι ἕνα ρόλο μὲ σχέδια καὶ τὰ ξάπλωσε στὸ τραπέζι. Ἦταν σχέδια σχετικὰ μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ραδδώσεων σὲ κανόνια μεγάλης διαμέτρου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε χαθῆ πιὰ κι' ἔμενε μόνο ὁ ἐπιστήμων ποὺ ἐξηγοῦσε σ' ἕναν ἄλλον ἐπιστήμονα, μ' ἐξαιρετικὴ εὐγλωττία, τὴ θεωρία τῶν ραδδώσεων, τὸ μέγεθός τους, τὸν ἀριθμό τους, τὸ βάθος τους.

— Θὰ κάμω ἀμέσως πειράματα καὶ δοκιμές, εἶπε ὁ Αὐτοκράτωρ, γιατὶ τὸ Κράτος ποὺ θὰ βάλῃ σ' ἐφαρμογὴ πρῶτο αὐτὴ τὴν ἐφεύρεση, θἀποκτήσει τὴ στρατιωτικὴ ὑπεροπλία καὶ τὴν ὑπεροπλία αὐτὴ θέλω νὰ τὴν ἔχῃ ἡ Γαλλία. Τὸ σύστημά μου μοιάζει ἀρκετὰ μὲ τὸ δικό σας. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ συγχωνεύσουμε τὰ δυὸ συστήματα σ' ἕνα τελειότερο. Γιαὐτὸ σᾶς διορίζω ὑπασπιστή μου καὶ σᾶς ἀναθέτω τὴ μελέτη αὐτῆς τῆς ἐργασίας.

Σκεφθῆτε πόσο γοητευτικὸ βρῆκε τὸν ἀνψιό τοῦ νουνοῦ του ὁ φίλος μας Καρδινιάκ!

Φαντασθῆτε τὴ χαρά του γιὰ τὴν τιμὴ αὐτή, καθὼς καὶ τὴ χαρὰ τῆς Βαλεντίνας καὶ τοῦ Ἐρρίκου, στὸν ὁποῖο ἔστειλε τηλεγράφημα ὁ Γιάννης. Χάρη στὴν καλὴ αὐτὴ εἴδηση, ὁ Ἐρρίκος χάρισε δυὸ μέρες φυλακὴ ποὺ εἶχε τιμωρήσει τὸν Πέτρο.

Ἡ εὐτυχία ποὺ ἐχάριζε στὸ Γιάννη ἡ νέα του θέση, θὰ ἦταν ἀκέρια, ἂν ὁ Θεὸς τοῦ χάριζ' ἕνα μικρό. Μὰ ὡς τώρα ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ δὲν εἶχ' ἐκπληρωθῆ.

Γιαὐτό, κι' ἐπειδὴ κι' ὁ Ἐρρίκος εἶχε μείνει ἀνύπαντρος, ἡ οἰκογένεια ποὺ ἄρχιζε ἀπ' τὸν ἀρχιτυμπανιστὴ Μπὲλ - Ρόζ, τὸν ἐπιλεγόμενο Μάρκελλο, κινδύνευε νὰ σταματήσῃ στοὺς δυὸ βαπτιστικοὺς τοῦ Ναπολέοντος.

Ὅπως γίνεται, ὁ Γιάννης δὲν μποροῦσε νἄχῃ παράπονο. Σὲ λίγον καιρό, εἶχε προκαλέσει τὴν ἐκτίμηση τοῦ Αὐτοκράτορος, ποὺ τὸν ἐπιφόρτισε νὰ συγκεντρώνῃ στὸ γραφεῖο του ὅ,τι ἐπιστημονικῶς ἐνδιαφέρον γινόταν, ὄχι μόνο στὴ Γαλλία μὰ καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ ἀκόμη. Κι' ἔτσι ὁ Γιάννης βρισκόταν σ' ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἐφευρέτες ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ Μπουλούκος, ἡ «ὀρδινάντσα» του, ποὺ ὅπως θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες ἦταν πάντα του εὐχαριστημένος, στὴν περίσταση αὐτὴ ἦταν καθαυτὸ ἐνθουσιασμένος.

Ὁ Γιάννης εἶχε τὸ γραφεῖο του καὶ τὸ ἐργαστήριό του σ' ἕνα δωμάτιο ἀπὸ πάνω ἀπ' τὶς σάλες τοῦ Λούβρου κι' ὁ Μπουλούκος ἐκτελοῦσε τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τοῦ θυρωροῦ.

Εἶχε φορέσει ὡραιότατη στολή, κολλάρο καὶ γραβάτα κι' ἦταν πάντα ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς. Ὑπερηφανευόταν λοιπὸν γιὰ τὶς μεγάλες του σχέσεις καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτό του μεγάλο πρόσωπο.

Πολλὲς φορὲς ἔλεγε σοβαρότατα:

— Σήμερα δεχθήκαμε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἀστρονόμου κ. Ἀραγώ.

Ἢ:

— Ὁ κ. Μπιζιὸ ἦρθε νὰ μᾶς δῇ, ἀλλὰ δὲ μᾶς βρῆκε καὶ μᾶς ἄφησε τὴν κάρτα του.

Ἢ ἀκόμη:

— Ὁ κ. Μόρς μᾶς ἔστειλε μιὰ ἔκθεση σχετικὴ μὲ τὸν τηλέγραφό του.

Ἀπ' τὴ συχνὴ ἐπαφὴ μὲ μεγάλες προσωπικότητες, ὁ Μπουλούκος εἶχε σιγὰ-σιγὰ ἀφήσει τὴ χωριάτικη προφορὰ καὶ δήλωνε σοβαρά, ὅταν γινόταν λόγος γιὰ τὸ ὑποκείμενό του:

— Εἶμαι στὴν ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία τοῦ Αὐτοκράτορος.

Μὰ ἡ ματαιοδοξία αὐτὴ ἔκανε ἄδικο τὸ Μπουλούκο: Ὑποδεχόταν μ' ἐπισημότητα τὰ μεγάλα καὶ γνωστὰ ὀνόματα. Μὰ ἂν ἔβλεπε στὴν κάρτα ὄνομα ἄσημο κι' ἄγνωστο, ἢ στὴ ράχη τοῦ ἐπισκέπτου παλτὸ παλιὸ καὶ τριμμένο, ὁ Μπουλούκος γινόταν Κέρβερος ἄγριος καὶ δύσπιστος. Ἀλοίμονο ἂν ὅλοι οἱ ἐφευρέτες ἔπρεπε νἆναι πλούσιοι! Οἱ περισσότεροι πέθαναν στὴν ψάθα καὶ μόνο μετὰ τὸ θάνατό τους ἀναγνωρίστηκε ἡ ἀξία τους.

Ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ ἤξερε τὰ συστήματα τοῦ θυρωροῦ του καὶ πολλὲς φορὲς τοὔχε κάμει παρατηρήσεις. Φρονοῦσε ὅτι καὶ στοὺς τρέλλοὺς ἀκόμα, (κι' ὑπάρχουν δυστυχῶς πολλοὶ τέτοιοι ἀνάμεσα στοὺς ἐφευρέτες,) βρίσκει κανεὶς κάποιαν ἀλήθεια, ποὺ ἴσως ἔχει τὴ χρησιμότητά της.

Ἕνα πρωὶ παρουσιάστηκε ἕνας γέρος μὲ πρόσωπο ζαρωμένο, μὲ μάτια φλογερὰ κι' ἀνήσυχα. Ἔδωσε τὴν κάρτα του στὸ Μπουλοῦκο:

Ν Τ Ι Τ Σ
Μηχανικός

Μὰ ὁ Μπουλούκος ἔρριξ' ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα στὸν ξένο καὶ δήλωσε:

— Ὁ Λοχαγὸς ἀπουσιάζει!

— Καλά, εἶπε ὁ γέρος, θὰ ξανάρθω.

Καὶ στὴν κάρτα του πρόσθεσε τὴ σημείωση.

«Ἐπιθυμοῦσε νἀνακοινώσει στὸ λοχαγὸ κ. Καρδινιὰκ μιὰ ἐφεύρεσή του σχετικὴ μὲ τὸν ἀτμό, ὡς κινητήριο δύναμη».

Ὁ Ντὶτς αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας τῆς ἀτμοκινήσεως στὴ Γαλλία. Πρῶτος αὐτὸς ἔκαμε ἄμαξα χωρὶς ἄλογα.

Βγῆκε κωρτὸς καὶ λυπημένος.

Κι' ὅταν ὁ Μπουλούκος ἔδωσε στὸ Γιάννη τὴν κάρτα, δέχθηκε κεραυνό:

— Πάντα κοθώνι! φώναξε ὁ ἀξιωματικός. Ξέρεις τί θὰ πῇ ἀμάξι χωρὶς ἄλογα, νὰ τρέχῃ μ' ἀτμό!; Μποροῦσε νὰ διευκολύνῃ τὶς μεταφορὲς τοῦ στρατοῦ! Μποροῦσε νὰ χαλάσῃ κόσμο! Καὶ σὺ τὸν ἔδιωξες!

Ὁ Μπουλούκος ἔνοιωσε πῶς εἶχε κάνει ἀνοησία.

— Μά, πῶς νὰ σᾶς πῶ, ψιθύρισε, δὲν ἦταν... εὐπρόσωπος...

Μὰ ὁ Γιάννης εἶχε ἀνάψει:

— Θυρωρὸ ποὺ τὸν πέτυχα μιὰ φορά!.. Ἄκοῦς ἐκεῖ νὰ διώχνῃ τέτοιες ἐφευρέσεις, ποὺ θὰ ἔλυναν τὰ δυσκολότερα προβλήματα σὲ μιὰν ἐκστρατεία!..

— Λοχαγέ μου, εἶπε πῶς θὰ ξανάρθῃ. Ἡσυχάστε καὶ θὰ μᾶς ἔρθῃ αὔριο μεθαύριο...

— Εἶσαι βλάκας, καϋμένε!

— Ὤ, λοχαγέ μου, ἔκαμε ὁ Μπουλούκος, ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν εὐχαριστημένος.

Ὁ Ντὶτς δὲν ξαναφάνηκε.

Τί ἀπόγινε; Ἡ ἱστορία τῶν ἐφευρετῶν δὲν μᾶς διαφωτίζει

Ὡστόσο ἡ πρώτη του δοκιμὴ ποὖγινε στὰ 1834, τοὔδινε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀκούσουν. Ἵδρυσε συγκοινωνία μεταξὺ Παρισιοῦ καὶ Βερσαλλιῶν μὲ ἀτμοκίνητο λεωφορεῖο.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα καὶ βέ-

βαια δὲν μποροῦσε ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὴν τελειότητα. Τὸ λεωφορεῖο αὐτὸ πολλὲς φορὲς σταματοῦσε στὸ δρόμο καὶ δὲν ξεκινοῦσε παρ' ἀφοῦ τὸ ἔσπρωχναν οἱ ἐπιβάτες. Μὰ μήπως καὶ σήμερ' ἀκόμη αὐτὸ δὲ συμβαίνει πολλὲς φορὲς μὲ τ' αὐτοκίνητα;

Ὁπωσδήποτε ὁ φτωχὸς Ντὶτς ἄξιζε νὰ προστατευθῆ... Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ ἀτμομηχανὴ δὲν εἶχε κάνει νωρίτερα τὴν ἐμφάνισή της, ποὺ ἔγινε ἀργότερα, στὰ 1864, μὲ τὶς ἐργασίες τοῦ μηχανικοῦ Λότς;

Ἀπὸ τότε ἀλλεπάλληλες τελειοποιήσεις κατέληξαν στὴ σημερινὴ ἀτμομηχανὴ καὶ στὰ σημερινὰ αὐτοκίνητα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται καὶ στὸ στρατό. Ἀλλὰ τὰ παραπάνω δείχνουν πόσες δυσκολίες ἔχει νὰ περάσῃ μιὰ μεγάλη ἐφεύρεση ὡςότου νὰ ἐπιδληθῆ στὴν ἀντίληψη τοῦ κόσμου.

Ὁ Γιάννης ὅμως ἔκανε ὅ,τι τοῦ περνοῦσε ἀπ' τὸ χέρι γιὰ νὰ δίνεται στοὺς ἐφευρέτες μιὰ ὁλικὴ συνδρομή, ποὺ χωρὶς αὐτὴ καμμιὰ ἐργασία τους δὲ μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ.

Ἀπ' τὴν ὑπηρεσία του στὸ γραφεῖο τοῦ Αὐτοκράτορος, μόνο φίλους ἀπέκτησε. Ἐκεῖ γνωρίστηκε καὶ μὲ τὸ μηχανικὸ Μάρκο Σεγκέν, ποὺ πρῶτος ἔστρωσε τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Αυὼν-Σαίντ-Ἐτιὲν καὶ ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ἐπιζήσῃ καὶ νὰ ἰδῇ τελειωμένο τὸ ἔργο του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἐφευρέσεις ἦταν ἀλλεπάλληλες. Πρῶτα-πρῶτα οἱ σιδηρόδρομοι. Ὕστερα τ' ἀτμόπλοια, ποὺ ἀρχίζαν νὰ σχίζουν τὶς θάλασσες. Στὰ πολεμικὰ ἔδαζαν τώρα χαλύδδινα σκάφη γιὰ ν' ἀντέχουν στὸ βομβαρδισμό. Καὶ τὰ κανόνια, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, γιὰ νὰ τρυπήσουν τοὺς χαλύδδινους θώρακες, ἔρριχναν βλήματα τεράστια.

Τὸ ἔτος 1843 εἶδε τὴν πρώτη τηλεγραφικὴ ἐγκατάσταση Μόρς στὴν Ἀμερική. Μόρς λεγόταν ὁ ἀμερικανὸς ἐφευρέτης. Στὰ 1851 λειτούργησαν καὶ στὴ Γαλλία τὰ πρῶτα τηλεγραφεῖα. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ρίχτηκαν τὰ πρῶτα ὑποβρύχια καλώδια καὶ τὴν 1 Νοεμβρίου 1852 ὁ Λουδοβίκος-Ναπολέων, πρόεδρος τότε τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἔλαβε τὸ πρῶτο ἠλεκτρικὸ τηλεγράφημα ἀπ' τὸ Δοῦβρο στὸ Καλαί.

Σημειώστε ὅτι τὸ πρῶτο τηλεγράφημα μὲ ἀσύρματο διεδιβάσθη ἀπ' τὴ μιὰν ὡς τὴν ἄλλη παραλία τῆς Μάγχης τὴν ὥρ' αὐτὴ ἀκριδῶς ποὺ γράφω, (1) χάρις στὴν ἐφεύρεση ἑνὸς Γάλλου ὀνομαζομένου Μπρανλύ. (2)

(Ἀκολουθεῖ)

(1) Δηλαδὴ πρὸ εἰκοσιπέντε περίπου χρόνων.
(2) Ὁ Μαρκόνι, ποὺ εἶναι γνωστὸς ὡς ἐφευρέτης τοῦ ἀσύρματου, δὲν ἔκαμε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕναν εἰδικὸ σωλῆνα τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Γάλλου Μπρανλύ. Σ.τ.Σ.

Η ΚΑΛΗ ΜΟΙΡΑ

Ἡ ἄνοιξη, περαστικιὰ
ἀπ' τὸ σπίτι,
ἔφεξε μιὰ χαρακιὰ
στὸ φεγγίτη,

κέντησε κλωνιά, πλεχτὰ
σὰ γαϊτάνι,
καὶ τὰ φύλλα της, δετὰ
σὲ στεφάνι,

καὶ τ' ἀγέρι, ὅταν περνᾶ
τὰ κοτσάνια,
κάνουν ὅλα ταπεινὰ
μιὰ μετάνοια.

Πέρασε ἀπ' τὴν ἐξοχή,
πλάϊ στὸ ρέμμα,
κι' ὅλοι οἱ φράχτες οἱ φτωχοὶ
τρέχουν αἷμα.

Πέρασε ἀπ' τὶς γνωστικὲς
τὶς κοπέλλες,
κι' ἄνθισαν ποδιὲς λευκὲς
καὶ κορδέλλες.

Ἄγιασε τὰ χώματα
ἅγια μῦρα,
κι' εἶναι εὐκὲς τὰ χρώματα,
γύρα-γύρα!

Τώρα ὁ δρόμος της μακρυὰ
θὰ τὴ βγάλῃ,
κεῖ ποὺ βρέχει στὴ στεριὰ
τ' ἀκρογιάλι

κυματάκια χαμηλά,
κούφια, λίγα,
—γιὰ νὰ σύρῃ μιὰ λιλὰ
κι' ἴσια ρίγα.

Ἄδειασε, διαβατικιά,
τόσα δῶρα
σὰ μιὰ Μοῖρα στοργικιά,
ποὺ παγαίνει τώρα
στὴν Καλή της ὥρα!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ

Μιὰ φορὰ ὑπῆρχε ἕνα παιδάκι κι' ἕνα σκυλάκι. Τὸ παιδάκι ἦταν ἕνα μικρὸ λυπημένο πλασματάκι καὶ τὸ σκυλάκι μιὰ ἐλεύθερη, τρελὴ ψυχή. Ὅλη τὴ μέρα γύριζε στοὺς διαδρόμους τοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, κατέβαινε κάτω στὸν κῆπο, σήκωνε τὰ δυὸ του πόδια τὰ μπροστινὰ πρὸς τὰ κάγγελα καὶ γάβγιζε σὰ ζαλισμένο ἀπὸ μιὰν ἐξαφνικὴ χαρά, ἢ γύριζε γύρω ἀπὸ τὸ σιντριβάνι καὶ παρατηροῦσε ἀνήσυχα τὴν ἀστείρευτη δέσμη τοῦ νεροῦ. Τὸ παιδάκι περνοῦσε μπροστά του καὶ τὄδλεπε μὲ μιὰν ἄπειρη λύπη στὰ μάτια, σὰ νὰ τὸ ζήλευε γιὰ τὴν τρελή του χαρά, σὰ νὰ τὸ φθονοῦσε γιὰ τὴν εὐτυχία του. Σ' ὁρισμένες στιγμὲς κάθε τόσο, τὸ παιδάκι μποροῦσε νὰ χαϊδεύει διακριτικὰ τὸ σκυλί, χωρὶς τὸ φόδο μιᾶς αὐστηρῆς ἀπειλῆς ἢ μιᾶς σκληρῆς τιμωρίας. Κι' οἱ στιγμὲς αὐτὲς ἦταν οἱ ὁμορφότερες στιγμὲς τῆς μικρῆς του, λυπημένης ζωῆς.—Ὅσο ποὺ μιὰ μέρα τὸ παιδάκι δρέθηκε σὲ μιὰ μακρινὴ ἐξοχή: κοντά του δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ πονετικὴ μητέρα: τὰ πλήθη τῶν ὑπηρετῶν εἶχαν χαθεῖ, οἱ δάσκαλοι κι' οἱ παιδαγωγοὶ δὲν ὑπῆρχαν τριγύρο του, καὶ τὸ σπίτι τους ἦταν ἕνα μικρὸ κι ἁπλὸ σπιτάκι τῆς ἐξοχῆς. Μιὰ ἐξαφνικὴ συμφορὰ τοὺς εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ ψηλό, μεγαλόπρεπο σπίτι. Τὸ παιδάκι δὲν κατάλαδε τίποτε. Κι' ἦταν λιγότερο λυπημένο, γιατὶ μποροῦσε νάχει πάντα μαζί του τὸ μικρὸ σκυλὶ σὰν ἕνα σύντροφο κι' ἕνα φίλο. Καὶ τὸ σκυλάκι δὲν τὸ ξαναφώναζαν πιὰ μὲ τὸ χαϊδευτικό του τ' ὄνομα, Μπούλη, ἀλλὰ τὸ λέγανε πάντα πονετικά: «τὸ σκυλάκι τοῦ Μπέμπη», τοῦ μικροῦ λυπημένου παιδιοῦ.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Εὐτυχὴς ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ κανένα κι' ἀπὸ τίποτε, ἀφοῦ κι' οἱ τιράντες ἀκόμα ἐννοοῦν νὰ σὲ σφίγγουν καὶ νὰ σὲ παρενοχλοῦν γιὰ τὸ καλὸ ποὺ σοῦ κάνουν.

***

Τὰ παλιὰ ἐρείπια, μετὰ τὴ βροχή, φαίνονται σὰ νὰ ξανακαινουργώνουν κι' αὐτὰ τὶς ἀναμνήσεις των.

***

Εὐκολώτερο εἶναι νὰ ζήσῃ ἕνα ψάρι ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα, παρὰ ἕνας ἄνθρωπος ἔξω ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποχῆς του.

Δ. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Θ. Α. Κακριδής, —πατέρας τ' ἀγαπητοῦ μας συνεργάτη, καθὼς σᾶς εἶπε προχτὲς κι' ἡ Διάπλασι,—τύπωσε σὲ φυλλάδιο τὸ λόγο ποὺ ἔβγαλε στὴν ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Καθὼς ξέρετε, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας κι' ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οἱ τρεῖς Πατέρες καὶ Φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοὺς πιὸ «γραμματισμένους» ἀνθρώπους τοῦ καιροῦ τους,—καὶ μ' ἑλληνικὴ σοφία, μ' ἑλληνικὰ «γράμματα» κι' οἱ τρεῖς, —εἶναι οἱ προστάτες, νὰ ποῦμε, τῆς Παιδείας. Τοὺς γιορτάζει καὶ τὸ Πανεπιστήμιο. Καὶ κάθε χρόνο ἡ Σύγκλητος ἀναθέτει σ' ἕναν καθηγητὴ νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικό. Φέτος λοιπὸν ἡ ἐντολὴ δόθηκε στὸν κ. Κακριδή. Κι' ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς φιλολογίας ἔκαμε ἕνα ὡραιότατο πραγματικῶς λόγο, μὲ θέμα «τἀνθρωπιστικὰ-γράμματα», ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ εἶχαν σπουδάσει στὰς Ἀθήνας κι' ἄλλοῦ, κι' οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι καθαυτὸ τὰ «ἀνθρωπιστικὰ» γράμματα, ποιὰ ἀξίζουν νὰ ὀνομάζονται ἔτσι; Εἶναι τὰ ἔργα ἐκεῖνα τῶν μεγάλων ποιητῶν καὶ πεζογράφων ποὺ προάγουν γενικὰ τὸν ***ἀνθρωπισμό***, ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο ... Ἄνθρωπο. Κι' ὅπως εἶπε ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος Μένανδρος, τίποτα δὲν εἶναι ὡραιότερο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ὅταν εἶναι Ἄνθρωπος, («ὡς χαρίεν ἔστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ!») Ὁ κ. Κακριδὴς ὁμολογεῖ ὅτι σ' ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη, καὶ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τοῦ πολιτισμοῦ τους, γραφόνταν τέτοια ἔργα κι' ὅτι καὶ σήμερα ἀκόμα γράφονται. Τ' ἀνώτερα ὅμως, τὰ τελειότερ' ἀπ' ὅλα, εἶναι τ' ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καὶ τὰ ρωμαϊκά. Ἡ κλασσικὴ δηλαδὴ Λογοτεχνία. Αὐτὴ εἶναι τὰ ***κατ' ἐξοχὴν*** «ἀνθρωπιστικὰ» γράμματα, αὐτὴ τὸν ἄνθρωπο τὸν κάνει ἄνθρωπο, αὐτή, μὲ ἄλλους λόγους, πολεμᾶ τἀνθρώπινα ἐλαττώματα,—τὸν ἐγωϊσμό, τὸ φθόνο, τὴν ταπεινὴ φιλοδοξία, τὴν ἰδιοτέλεια, τὴν πλεονεξία, τὴν κακία,—αὐτὴ δυναμώνει τὰ προτερήματα, αὐτὴ ἐμπνέει τὰ μεγάλα κι' εὐγενικὰ αἰσθήματα τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ, τῆς φιλοπατρίας, τῆς μετριοφροσύνης, τῆς ἀνώτερης φιλοδοξίας, τῆς καλῆς ἁμιλλας,—αὐτὴ ἀνυψώνει τὴν ψυχὴ καὶ μορφώνει τὸν χαρακτῆρα.

Ἀλλὰ πῶς; Μὲ τὰ μεγάλα προπάντων, τἀθάνατα παραδείγματα τῆς ἀρετῆς, ποὺ τὰ παρουσιάζει στὸν ἀναγνώστη μ' ὅλη τὴν τέχνη τοῦ λόγου. Ὁ κ. Κακριδὴς μάλιστα ἔχει τὴν ἰδέα πὼς «τἀνθρωπιστικὰ» γράμματα θἄταν ἀκόμα πιὸ ἀποτελεσματικά, ἂν περιοριζόνταν σ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα καὶ ἀξιομίμητα παραδείγματα, χωρὶς νἀναφέρουν καὶ τἄλλα, τὰ κακά, τὰ ἀσχημα.

Π. χ. ἡ βιογραφία τοῦ Ἀλκιβιάδη μποροῦσε νὰ σταματᾶ ὡς ἕνα σημεῖο, γιὰ νὰ μὴ μαθαίνῃ κανεὶς καὶ τὰ παρακάτω, πῶς δηλαδὴ ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπρόδωσε τὴν πατρίδα του, πῶς τὴν ἐπολέμησε μὲ τοὺς ἐχθρούς της καὶ τὸ ἄδοξο καὶ ντροπιασμένο τέλος ποὺ εἶχε ὁ προδότης αὐτός... Κι' οὔτε τοῦ Ἐφιάλτη ἡ προδοσία νἀναφέρεται, οὔτε τοῦ Παυσανία, οὔτε τἄλλα ἐκεῖνα κακουργήματα ποὺ κηλιδώνουν τὴν ἔνδοξη ἑλληνικὴ καὶ ρωμαϊκὴ Ἱστορία.

Αὐτὸ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ. Γιατὶ κι' ἡ στηλίτευση τῆς κακίας, ἀπὸ ἕναν ἐντεχνο ποιητή, ἱστοριογράφο, φιλόσοφο, ποὺ κατ'ἀνάγκη τότε θὰ τὴν ἀναφέρει καὶ θὰ τὴν περιγράψῃ, συντείνει στὴ στερέωση τῆς ἀρετῆς. Χρειάζονται δηλαδὴ καὶ τὰ κακὰ παραδείγματα ***πρὸς ἀποφυγήν***, ὅπως σχεδὸν καὶ τὰ καλὰ ***πρὸς μίμησιν***. Οὔτε πιστεύω πὼς θἄταν κανεὶς τόσο ἀνόητος, ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ μιμηθῇ σὲ ὅλα τὸν Παυσανία ἢ τὸν Ἀλκιβιάδη, ὅταν βλέπῃ μάλιστα καὶ τὸ οἰκτρό τους τέλος.

Συμφωνῶ ὅμως πληρέστατα μὲ τὸν κ. Κακριδή, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀναγνώστη ὑψώνεται περισσότερο, ὅταν διαβάζῃ στ' ἀρχαῖα βιβλία τοὺς ἄθλους καὶ τοὺς λόγους τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν. Τί θησαυρὸς ἀπὸ τέτοια ὑψηλὰ παραδείγματα ἀρετῆς οἱ παράλληλοι βίοι τοῦ Πλουτάρχου! Καὶ πόσα ὡραῖα, τὰ ὡραιότερα ἴσως, ἀναφέρει στὸ λόγο του ὁ κ. Κακριδής! Γνωστὰ βέβαια ὅλα. Ἀλλὰ μ' εὐχαρίστηση τὰ βλέπει κανεὶς μαζεμένα ἐκεῖ καὶ τὰ ξαναθυμᾶται, ἢ θυμᾶται μαζί τους κι' ἄλλα, καὶ γυρίζει στὸ ἔνδοξο ἐκεῖνο παρελθόν, κι' αἰσθάνεται πραγματικῶς τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ὅταν εἶναι Ἄνθρωπος, ὅταν ζῇ μὲ ἀρετή, ὅταν καταπνίγῃ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, τὰ ἐλαττώματα του καὶ, σὲ μιὰ ὁρισμένη περίσταση ποὺ χρειάζεται ὅλη ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς του, ὑψώνεται μὲ μιὰ πράξη, μ' ἕνα λόγο, ψηλότερα κι' ἀπὸ κεῖ ποὺ φθάνουν οἱ ἀεροπόροι μὲ τ' ἀεροπλάνα!...

Γι' αὐτὸ προπάντων θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ διαβάσετε τὸ λόγο τοῦ κ. Κακριδῆ. Εἶναι περιεκτικός, σοφὸς καὶ εὔγλωττος. Στὴν ἀκαδημαϊκὴ καθαρεύουσα βέβαια πάντα, ἀλλὰ χωρὶς τὴ συνειθισμένη σχολαστικότητα, χωρὶς τὴν περιφρόνηση ἄλλων καθηγητῶν πρὸς ὅ,τι ζωντανό. Σὲ μέρη-μέρη ἄξαφνα ἀπαντᾶ κανεὶς καὶ τύπους δημοτικούς. «Ἡ γαλανὴ σημαία μας, λέει, θὰ ἐκαθρεφτίζετο εἰς τὰ γαλανά, τὰ δικά της νερὰ τοῦ Βοσπόρου». Καὶ ἕνα ποίημα τοῦ Σόλωνος, τὸ «ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει» τὸ παραθέτει παραφρασμένο στὴ γλῶσσα τῆ σημερινή: «Στοὺς Ἀθηναίους αὐτὰ νὰ εἰπῶ προτρέπει με ἡ ψυχή μου...»

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Καν Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Εἶχε μάθει κι' αὐτὸς νὰ λογαριάζῃ σὰ σωστὸς ἔμπορος. Αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτερη ἐποχὴ γιὰ τὰ δυὸ παιδιά. Καθεμέρα μαζί, καὶ τὶς Κυριακὲς ἀκόμα, γιατὶ ἡ Ἀνθούλα πήγαινε στὴ βίλλα ταχτικά.

Ὁ γέρο Ἀλάρτης εἶχε πάρει τὴ συνταξή του καὶ κατοικοῦσε ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ ἀρχοντικό, μόλις δυὸ μίλια. Συχνὰ ὁ Φραντὴς πήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε μὲ τὴν Ἀνθούλα, ποὺ ὁ γέρος τὴν ἀγαποῦσε πολύ.

Τὸ καλοκαίρι, ὁ Πάτροκλος ξαναγύρισε. Ἀλλὰ τώρα εἶχε μαζί του κι' ἕναν παιδαγωγό, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε μόνο στιγμή. Ἔτσι τὸ κακόπαιδο δὲν βρῆκε εὐκαιρία νὰ πειράξῃ πάλι τὴ μικρή.

Ὁ Φραντὴς εἶχε γίνει λαμπρὸς δασοφύλακας καὶ πολὺ τὸν φοβόνταν οἱ λαθροκυνηγοί. Τριγύριζε ἀκατάπαυστα στὸ δάσος, ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα. Καὶ τότε ἡ Ἀνθούλα ἀνησυχοῦσε πολύ. Δὲν ἦταν ὅμως δειλὴ κι' ὁ πατέρας της ἔπαιρνε μαζί του τὸ κλειδὶ τῆς ξώπορτας, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξυπνᾶ ὅταν ἐγύριζε.

—Δὲν σ' ἀρέσει νὰ γίνῃς καὶ σὺ δασοφύλακας; ἔλεγε ἡ Ἀνθούλα στὸ Γιάννη. Ὡραῖο εἶναι· κι' ὅταν θὰ γεράσῃ ὁ πατέρας μου, θὰ μπῇς στὴ θέσι του ἐσύ.

—Δὲν μπορῶ, γιατὶ ἐμεῖς ἔχουμε δικές μας δουλειές. Ἂν γυρίσῃ ὁ ἀδερφός μου ποῦναι στὸ χτῆμα τοῦ θειοῦ μου, δὲν θἄλεγα ὄχι· μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ.

—Τί κρίμα! πῶς ἤθελα, Γιάννη, νὰ σ' εἶχα ἐδῶ!

Ὡστόσο ἡ Ἀνθούλα ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνῃ στὸ σχολειό, τώρα χωρὶς τὸ Γιάννη. Τὸ βράδυ λοιπὸν γύριζε μαζὶ μὲ ἄλλα κορίτσια· ἀλλὰ ὅσο τῆς ἄρεσε νὰ μιλᾶ μὲ τὸ φίλο της, τόσο τῆς ἄρεσε νὰ σιωπᾶ μὲ τἄλλα παιδιά.

Στὸ σχολειὸ ἔκανε κι' Ἱερὰ Ἱστορία καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση ἄκουγε αὐτὸ τὸ μάθημα. Ἤξερε τώρα πὼς ὁ Θεὸς εἶχε κάνει ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα ποὺ ἐθαύμαζε ἀπὸ τὴν παιδική

της ἡλικία· πὼς ὁ Θεὸς ἀγαποῦσε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔδινε ὅλα τὰ καλὰ ποὺ χαιρόνταν· πὼς ὁ Θεὸς εἶχε κοντά του τώρα καὶ τὴ μητέρα της· καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγαποῦμε γιὰ ὅλα καὶ νἄμαστε καλοί.

Τὴ φυσικὴ καλοσύνη τῆς Ἀνθούλας τὴ μεγάλωνε αὐτὸ τὸ μάθημα. Κάθε βράδυ ἔκανε τὴν προσευχή της καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν πατέρα της, γιὰ τὴν οἰκογένεια Δεμάρα καὶ γιὰ τὴν κ. Ἀάντη. Μόνο στὸ ***Πάτερ ἡμῶν***, ὅταν ἔλεγε ***ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν***, ποὺ τῆς τὸ εἶχαν ἐξηγήσει στὸ σχολεῖο, σταματοῦσε λίγο, γιατὶ θυμόταν τὸν Πάτροκλο... Ἀλλὰ ὕστερα, καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμα, παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν συχωρέσῃ.

Ἤρθε ὁ χειμώνας. Καθὼς εἴπαμε, οἱ ἐργασίες δὲν παύουν ποτὲ στὴν ἐξοχή· ἀλλάζουν μόνο κατὰ τὶς ἐποχές. Εἶχε πέσει πολὺ χιόνι κι' ὁ Φραντὴς ἔστηνε παγίδες γιὰ τὶς νυφίτσες καὶ τὰ κουνάδια. Εἶχε μεγάλη ἐπιτηδειότητα νὰ πιάνῃ τὰ βλαβερὰ αὐτὰ ζῷα. Εἶχε φαρμακώσει μὲ στρυχνίνη καὶ πέντε ἀλεπούδες, ποὺ τὶς ἔστειλε στὴν Κυρία, γιατ' ἤξερε πὼς ἤθελε τὶς γούνες τους.

Ἡ Ἀνθούλα φρόντιζε τὴν ἀγελάδα, τὴ γίδα, τὰ πουλιά, ἀκόμα καὶ τοὺς σκύλους, ποὺ τὴν εἶχαν ἀγαπήσει καὶ τὴν ἄκουγαν. Ἔκανε κι' ἄλλες ἐργασίες, ἔραβε τ' ἀσπρόρρουχα τοῦ πατέρα της καὶ τὰ δικά της, μπάλωνε τὰ ρούχα τους.

Ὅταν γύρισε, ἡ κυρία Ἀάντη τῆς εἶπε:

—Τὸ ξέρεις, Ἀνθούλα, πὼς γίνεσαι ψηλὴ κοπέλλα;

Πραγματικῶς, στὸ ἀνάστημα ἡ μικρὴ ἔμοιασε τοῦ πατέρα της, ποὺ ἦταν ψηλός.

Ὁ Γιάννης ἦταν δεκαπέντε χρονῶν καὶ δὲν ἔδοσκε πτὰ τὶς ἀγελάδες. Ὁ πατέρας του τὸν ἐκράτησε κοντά του νὰ τὸν βοηθῇ. Φρόντιζε τἄλογα, καλλιεργοῦσε τὰ χωράφια, ἔσκαβε τοὺς κήπους, κουβαλοῦσε τὸ χόρτο ἀπὸ τὶς ἀποθῆκες στοὺς σταύλους. Ἦταν καὶ αὐτὸς ψηλός, μὲ ὡραῖα μαῦρα μάτια, γελαστὸ στόμα καὶ κάτασπρα δόντια.

Κι' ὁ Πάτροκλος γύρισε τὶς διακοπὲς στὸ ἀρχοντικό, ἀλλὰ πάλι μὲ τὸν παιδαγωγό του. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κυνήγι καὶ δὲν ἄφινε ἀπὸ κοντὰ τὸν Φραντή, ποὺ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν μάθῃ σκοποβολή. Δὲν ἐπείραζε λοιπὸν τόσο τὴν Ἀνθούλα· κάπου-κάπου μόνο θυμόταν τὶς παλιές του συνήθειες, προπάντων ἅμα ἔβλεπε κοντά της τὸν Γιάννη.

Ὁ γέρο-Ἀλάρτης πῆγε μιὰ μέρα νὰ ἰδῇ τὸν Φραντὴ καὶ τὴν Ἀνθούλα στὸ σπιτάκι τους κι' ἔμεινε καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχή τους. Τὸ βράδυ, πρὶν φύγῃ, παρακάλεσε τὴν Κυρία νὰ δώσῃ μιᾶς μέρας ἄδεια στὸ δασοφύλακα καὶ στὴν κόρη του. Ἡ Κυρία τοὺς τὴν ἔδωσε πρόθυμα κι' ἀποφασίστηκε, μετὰ ὀκτὼ μέρες, νὰ πᾶνε στοῦ Ἀλάρτη. Τὴν Κυριακή, ἡ Ἀνθούλα πῆγε στὴ βίλλα νὰ ζητήσῃ τὸ ἀμάξι τοῦ Δεμάρα καὶ νὰ πῇ τοῦ Γιάννη πὼς ἦταν κι' αὐτὸς καλεσμένος. Μὲ πόση χαρὰ τὸ ἄκουσε τὸ παιδί! Τί ὡραῖα ποὺ θὰ περνοῦσαν πάλι!

Τὴν ὁρισμένη λοιπὸν ἡμέρα ἔζεξε στ' ἀμάξι τὸν Σταχτερὸ κι' ἔφτασε στὶς ὀκτὼ στὸ σπιτάκι τοῦ Φραντῆ. Ἡ Ἀνθούλα ἦταν ἕτοιμη, ἁπλὰ μὰ κομψὰ ντυμένη. Κι' ὁ Φραντὴς φόρεσε τὰ κυριακάτικα του γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸ γέρο-Ἀλάρτη.

—Μὴν ξεχάσῃς τὴν πήτα, Ἀνθούλα!

—Μὴ φοβᾶσαι, πατέρα! Τοῦ κὺρ Ἀλάρτη τοῦ ἀρέσει πολὺ κι' ἡ ὑπηρέτριά του μοῦ εἶπε πὼς δὲν ξέρει νὰ τοῦ κάνῃ.

Ἑτοιμαζόνταν νἀνεβοῦν στὸ ἀμάξι ὅταν ἕν' ἄλλο, ἀνοιχτό, ποὺ τὸ ἔσερνε ἕν' ἀλογάκι, βγῆκε ἀπ' τὸ σταῦλο. Ὁ Πάτροκλος καθόταν κοντὰ στὸν ἀμαξᾶ καὶ πήγαινε στὸ ταχυδρομεῖο, στὸ κοντινὸ χωριό, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ γράμματα.

—Γιὰ ποῦ; ρώτησε ὅταν τοὺς εἶδε ἔτσι ὅλους μαζί. Σὲ γάμο πηγαίνετε καὶ βάλατε τὰ κυριακάτικα;

—Στοῦ κὺρ Ἀλάρτη πᾶμε, ποὺ μᾶς ἔχει καλεσμένους.

—Στοῦ Ἀλάρτη; Ἔρχομαι κι' ἐγώ! Σταθῆτε νὰ πάω νὰ τὸ πῶ τοῦ δασκάλου μου.

Τί ἀναποδιὰ ἦταν πάλι αὐτή; Κρίμα, δὲν εἶχαν τύχη! Λίγο ἔλειψε νὰ κλάψουν ὁ Γιάννης κι' ἡ Ἀνθούλα, ποὺ ἐνόμιζαν πὼς θὰ διασκεδάσουν τόσο ὡραῖα. Τώρα ποῦ!.. Νὰ τὄξεραν νἀφευγαν μισὴ ὥρα πρωτύτερα! Δὲν θὰ τοὺς ἔβλεπε τότε ὁ Πάτροκλος νὰ τοὺς φορτωθῇ.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε τρέχοντας καὶ φωνάζοντας:

—Ὁ δάσκαλός μου μοῦ ἐπιτρέπει νἄρθω!

Καὶ μὲ τρία πηδήματα βρέθηκε ἀπάνω σταμάξι καὶ θέλησε νὰ πάρῃ τὰ χαλινάρια τοῦ Σταχτεροῦ. Ὁ Γιάννης ὅμως, ἀφοῦ ἔδαλε τὸν Φραντὴ καὶ τὴν Ἀνθούλα νὰ καθήσουν σταμάξι, πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Πάτροκλου τὰ χαλινάρια, λέγοντας:

—Ὁ Σταχτερὸς εἶναι καλός, μὰ κάπου-κάπου πεισματώνει. Ἄφησε νὰ ὁδηγῶ ἐγὼ ποὺ τὸν ξέρω. (Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΗ ΦΑΡΣΑ

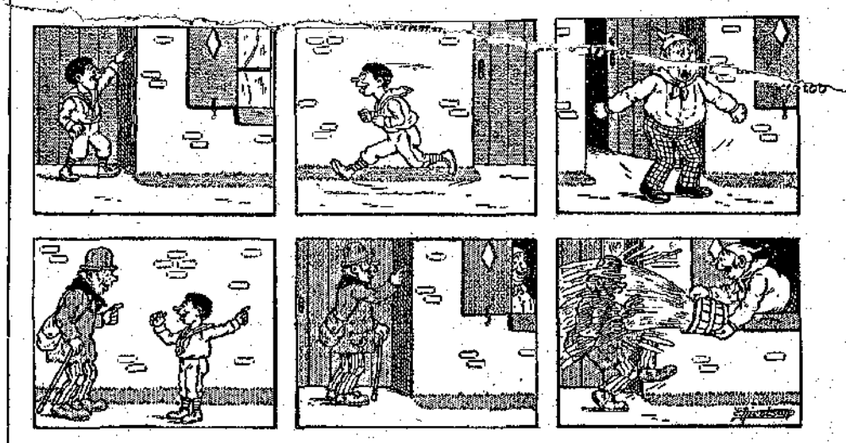

Τὸ παλιόπαιδο ὁ Μικές! Δὲν ἀφίνει σὲ ἡσυχία τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνι τοῦ γείτονά του, τοῦ κὺρ-Παναγῆ. Βάζει στὸ κουμπὶ ἕνα καρφάκι, ποὺ τὸ κρατεῖ μπασμένο καὶ τὸ κουδούνι χτυπᾷ ὁλοένα τρελά. Ἀνοίγουν τὴν πόρτα, κανείς! Κι' οὔτε τὸ κουδούνι παύει. Τότε βλέπουν τὸ καρφάκι καὶ καταλαβαίνουν πὼς κάποιος τὸ βάζει ἐπίτηδες. Μὰ ποιός; Ὁ Μικὲς φροντίζει πάντα νὰ τὸ σκάζῃ ἐγκαίρως καί... νὰ γελᾷ ἀπὸ μακριά.

«—Ἀ μὰ δὲν εἶναι κατάσταση αὐτή! φωνάζει ὁ κὺρ-Παναγής. Πρέπει νὰ πάρω τὰ μέτρα μου. Καὶ θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ αὐτουνοῦ τοῦ μάγκα, ὁποιος κι' ἂν εἶναι! Ἂς ἔρθῃ ντέ! ἂς ἔρθῃ καὶ τώρα!..» Αὐτὸ τὄλεγε, γιατὶ εἶχε πάρει ἕνα τενεκὲ γεμάτο βρωμόνερο καὶ φύλαγε πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο.

Μὰ ὁ πονηρὸς Μικὲς μυρίσθηκε τὴν ψυχρολουσία ποὺ τὸν περίμενε. Καὶ σοφίστηκε νὰ στείλῃ ἄλλον νὰ τὴ φάῃ. Καὶ νὰ μπροστά του ὁ Θανασούλας, ὁ ζητιάνος.

«—Καλὲ σύ, τοῦ λέει, τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὰ πράσινα παράθυρα; Εἶναι τοῦ κ. Παναγῆ, τοῦ μεγάλου φιλανθρώπου. Πήγαινε νὰ σοῦ δώσῃ καὶ ψωμί, καὶ κρασί, καὶ λεφτά. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ χτυπήσῃς τὸ κουδούνι.»

Τὰ παρακάτω τὰ μαντεύετε. Τὰ βλέπετε καὶ σ'ἠν εἰκόνα. Μὰ κεῖνο ποὺ οὔτε στὴν εἰκόνα βλέπετε, οὔτε ἴσως τὸ μαντεύετε, εἶναι τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγε ὕστερα ὁ Μικὲς ἀπὸ τὸ Θανασούλα τὸ ζητιάνο. Ἀ, μὰ τοῦ ἄξιζε!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 20

Βουνὰ ἀπὸ δῶ, βουνὰ ἀπὸ κεῖ
κι' ὅλα σὰ νύφες στολισμένα·
στὸ κατσπράσινο χαλί
ἄοπρα σπιτάκια σκορπισμένα.

Ἐδῶ κυλᾷ ἕνα ποταμάκι,
ἐκεῖ φουντώνουν λυγαριές
καὶ κελαϊδοῦνε τὰ πουλάκια
κρυμμένα μὲς στὶς φυλλωσιές.

Χωριατοπούλες στὰ λιβάδια
δουλεύουνε καὶ τραγουδοῦν,
τρέχουν τὰ πρόβατα κοπάδια
στὸν ποταμὸ νὰ δροσιστοῦν.

Ὁ ἥλιος πρὶν νὰ βασιλέψῃ,
κρύβεται πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ
κι' ἀνταναχλιέτ' ἡ κοκκινάδα
στὴ θάλασσ' ἀπ' τὸν οὐρανό.

Τὴν ὥρ' αὐτὴ ποὺ τὸμορφαίνει
τὤραιο νησὶ τὸ φωτερό,
μοιάζει νεράϊδα ἀσπροντυμένη
ποὺ βγαίνει *μέσα ἀπ' τὸν ἀφρό.*

Φαληρικὴ Αὔρα

203ος ΑΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ ΜΟΥ!

Κάθε βράδυ *πήγαινα στὸ ἐπιπλοποιεῖο* τοῦ παππού. Ἦταν ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο μαγαζὶ στὸν καλύτερο δρόμο τῆς πόλης.

Μόλις ἔφτανα, χαιρετοῦσα τὸν παππού μου καὶ πετοῦσα τὸ καπέλλο μου σὲ μιὰ ἄκρη. Διευθυνόμουν ἔπειτα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μαγαζιοῦ κι' ἔβγαζα ἀπὸ μιὰ κυβέρτα τὰ πετοῦσαν, μερικὰ φορεῖα κουτιὰ καπνοῦ. Τὰ γέμιζα μὲ πριονίδια, τὰ κλειοῦσα, τὰ κολλοῦσα, τοὺς ἔβαζα μάλιστα στὸ πάνω μέρος κι' ἀπὸ μιὰ ταινία, ποὺ μαρτυροῦσε τὴν ποιότητα τάχα τοῦ καπνοῦ, τὴν ἀξία του κ.λ.π. Ἔπαιρνα ὕστερα ἀπὸ ἕνα, τὸ ἔριχνα μὲ τρόπο στὸ δρόμο καὶ χωνόμουνα πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ μαγαζιοῦ.

Βλέποντας τότε τόσους καὶ τόσους (χαμίνια, νέους, γέρους, κυρίους καὶ πολλὲς φορὲς καὶ... κυρίες,) νὰ σκύβουν, νὰ τὸ παίρνουν κι' ἀνοίγοντάς το παρὰ - κεῖ, νὰ μένουν μ' ἀνοιχτὸ στόμα καὶ μὲ κόκκινο πρόσωπο, ξεκαύμαινα τοὺς γέρωθέ μου ὑπαλλήλους ἀπὸ τὰ δυνατά μου γέλια. Μιὰ φορὰ μάλιστα μάλωσαν ἄγρια δυὸ χωρικοί, ποιὸς νὰ τὸ πρωτοπάρῃ, ὡσότου ὁ χωροφύλακας τοὺς ὁδήγησε στὸ σταθμό. Τότε ὁ παππούς, παρατώντας τὴ δουλειά του, ἤρθε νὰ μὲ καθησυχάσῃ ἀνήσυχος...

Τὸ ἔκανα αὐτὸ τὸ παιγνίδι πολλὲς φορὲς κι' ἔτσι ξεγελώντας τοὺς ἀνθρώπους, περνοῦσα τὸν καιρό μου εὐχάριστα. Ἡ μαμμά μου, ποὺ τῆς τἄλεγα, μὲ μάλωνε· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἄκουγα τίποτε.

Μιὰ 'μέρα ὅμως, βλέπω ἕνα παιδί ποὺ, ἀφοῦ πῆρε τὸ κουτὶ ἀπὸ χάμου καὶ τἄνοιξε, ἄρχισε νὰ πηδᾷ, νὰ φωνάζῃ γεμάτο χαρὰ καὶ νὰ φεύγῃ, τρέχοντας μ' ὅλη του τὴ δύναμη! Μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο, πολὺ ἀστεῖο κι' ἄρχισα νὰ γελῶ κι' ἐγὼ περίσσια...

Ἀλλὰ τὸ βράδυ, ἀφοῦ διηγήθηκα χαρούμενος καὶ περήφανος τὸ τελευταῖο μου αὐτὸ ἀνδραγάθημα στὴ μητέρα μου κι' ἄκουσα ὅπως πάντα τὸ μάλωμά της, κάποιος στὸ σπίτι ρώτησε τί ὥρα εἶναι. Ἐγὼ τότε ἔψαξα στὸ τσεπάκι μου. Κι' ἄξαφνα ἄρχισα νὰ φωνάζω σὰν τρελλός:

— Τὸ ρολόϊ μου!.. τὸ ρολογάκι μου!...

— Τῶχασες; μὲ ρώτησε ἡ μητέρα μου.

— Πάει τὸ ρολόϊ μου! φωνάζω ἐγώ. Τώρα τὸ θυμοῦμαι. Τὸ εἶχα φυλάξει στὸ κουτί ποὺ βρῆκε ἐκεῖνο τὸ παιδί! Τὄρριξα κι' αὐτὸ στὸ δρόμο κατὰ λάθος! Πάει τώρα, πάει τὸ ρολογάκι μου!.. Τὸ χαίρεται κεῖνο τὸ παλιόπαιδο!..

Κι' ἄρχισα νὰ κλαίω δυνατὰ κι' ἀπαρηγόρητα.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! μοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα μου· δὲν σοῦ εἶπα τόσες φορὲς πὼς δὲν εἶναι παιχνίδια αὐτά; .. Νά, νά, νά!..

Καὶ μοῦδωσε τῆς χρονιᾶς μου.

Ἔ, ἀπὸ τότε ἄφησα καὶ κουτιὰ καὶ πριονίδια καὶ ποτὲ πιὰ δὲ θέλησα νὰ γελάσω κανένα.

Εἶχα πάρει ἕνα ἔξοχο μάθημα...

Δοξασμένο Κρητικόπουλο
Α' Βραβεῖο στὴ Μεγάλη Τάξη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

"ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΑ ΑΚΟΜΑ!

Ἀριθ. Ἔγκρ. 33.

Σ' ἕνα βαπόρι ξέσπασε μιὰ ἐπιδημία καὶ διαδόθηκε τόσο γρήγορα, ὥστε ἕνας ναύτης διατάχτηκε νἀκολουθῇ τὸν γιατρὸ γιὰ νὰ τὸν βοηθῇ. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ δὲν τοῦ πολυάρεσε τοῦ ναύτη καὶ συχνὰ τὄδειχνε στοὺς ἄρρωστους συντρόφους του.

Μιὰ μέρα ὁ γιατρός, ἀφοῦ κοίταξε βιαστικὰ ἕναν ἄρρωστο ξαπλωμένο στὸ κατάστρωμα, εἶπε: «εἶναι νεκρός», κι' ἀπομακρύνθηκε κιόλας γιὰ νὰ πάῃ σ' ἄλλον. Ἀλλὰ ὁ δῆθεν νεκρὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε:

— Γιατρέ, δὲν πέθανα ἀκόμα!

— Σκασμός! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ βοηθὸς τοῦ γιατροῦ ναύτης· καλύτερα ξέρες ἐσὺ ἀπὸ τὸ γιατρό; (Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) *Σείριος*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δάσκαλος :— Μετὰ τὸ Θεό, πρέπει νἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς σας. Αὐτοὶ σᾶς τρέφουν, αὐτοὶ σᾶς ντύνουν, αὐτοὶ πονοῦν γιὰ σᾶς...

Ἕνας μαθητής :— Ναί, μὰ ὅταν μᾶς τὶς βρέχουν, πονοῦμε μεῖς.

Σάνθιππος

***

Στὸ σχολεῖο ζυγίζουν τὰ παιδιά. Ἕνας μικρὸς ἀνεβαίνει γελῶντας στὴ ζυγαριά.

—Ἔ! τοῦ φωνάζει ὁ *Μπερμπαντάκος*, μὴ γελᾶς ἔτσι δὰ καὶ βαραίνεις περισσότερο!

Πανταχοῦ Παρὼν

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΗ 203ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν 1922, φύλλ. 23ον]

Πολὺ πιὸ δύσκολα γράφεται ἕνα καλὸ διήγημα παρὰ ἕνα καλὸ λυρικὸ ποιηματάκι. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ προηγούμενου Διαγωνισμοῦ δὲν ἤξερα ποιὸ νὰ πρωτοβραβεύσω· ἐνῷ ἀπεναντίας, ἀπὸ τὰ διηγήματα τοῦ σημερινοῦ, μὲ δυσκολία κατάφερα νὰ βρῶ ἕνα, ἄξιο νὰ δημοσιευθῇ μὲ τὸν τίτλο τοῦ βραβευμένου, κι' αὐτὸ πάλι, αὐστηρῶς κρινόμενο, ὄχι βέβαια τέλειο!

Πολὺ φυσικά! Τὸ διήγημα εἶναι ὁλάκερη σύνθεση. Πρέπει κανεὶς νὰ βρῇ τὸ μῦθο καὶ νὰ τὸν γράψῃ καλά. Κι' ὄχι μόνο μὲ ὡραῖο ὕφος, ἀλλὰ πρασπάνταν μὲ τὴν τέχνη ἐκεῖνη ποὺ θὰ τὸν κάνῃ πιστευτό. Γιατὶ κι' ἀληθινὰ διηγήματα, παρμένα ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀπὸ τὴ ζωή, ὅταν δὲν εἶναι γραμμένα καλά, φαίνονται ψεύτικα, ἀφύσικα. Ἔπειτα τὸ διήγημα θέλει συντομία ποὺ νὰ μὴ φτάνῃ ὡς τὴν ξηρότητα· θέλει συμμετρία κι' ἁρμονία· θέλει πρόλογο κι' ἐπίλογο, ἀρχὴ καὶ τέλος ἀνάλογα μὲ τὴ μέση καὶ μὲ τὸ σύνολο.

Ἀλλὰ καὶ τὸ θέμα ποὺ σᾶς ἔδωσα, δὲν ἦταν τόσο εὔκολο: ἐν' ἀστεῖο πάθημα τῆς ζωῆς σας ποὺ νὰ σᾶς ἔγεινε μάθημα. Μὲ τέτοιο θέμα, ἡ πρωτοτυπία, ... ἦταν δυσεύρετη. Γι' αὐτὸ οἱ περισσότεροι διηγήθηκαν παιδικὰ παθήματα *συνειθισμένα*: Σκιὲς ποὺ τὶς πῆραν γιὰ φαντάσματα, γάτες ποὺ τὶς πῆραν γιὰ κλέφτες. Ἡ κλεψιὲς γλυκῶν ἀπὸ τὸ μπουφὲ ποὺ τοὺς βγῆκαν ξυνά, διάφορες παρακοὲς ποὺ τοὺς ἐστοίχισαν ἄκριβά. Ἄλλοι πάλι ἔγραψαν πράγματα πιὸ ἀσυνήθιστα κἄπως, ἀλλ' ἀσήμαντα. Ἕνα παράδειγμα: Τὸ διήγημα τῆς *Αἰθερίας*. Εἶναι ἀπ' τὰ πιὸ καλογραμμένα. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκτενῆ, χωρὶς νὰ λέῃ τίποτε σπουδαῖο. Ἰδοὺ μὲ λίγα λόγια ὁ μῦθος: Ἀπὸ ἀπροσεξία ἔδωσε ἡ *Αἰθερία* στὴν ὑπηρέτριά της τὴ σημείωση τοῦ μπακάλη ἀντὶ γιὰ τὴ σημείωση τοῦ ζαχαροπλάστη· καὶ στὴ γιορτή της, ἡ μικρὴ τῆς ἔφερε, γιὰ νὰ τρατάρῃ τὶς φίλες της, ἀντὶ γλυκά, σπίρα καὶ πετρέλαιο. Ἐκεῖνες βέβαια γέλασαν μ' αὐτὸ τὸ λάθος· ὁ ἀναγνώστης ὅμως δὲν γελᾷ τόσο πολύ· μὰ οὔτε βγάζει καὶ τὸ συμπέρασμα ποὺ θέλαμε. Γι' αὐτὸ θὰ χρειαζότανε ἕνα πάθημα πιὸ δυνατό, ποὺ καὶ νὰ προέρχεται ἀπὸ ἕνα ἐλάττωμα πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὴν ἀπροσεξία ἢ τὴν ἀφηρημάδα. Αὐτὸ θἄταν ἐδῶ τὸ σημαντικὸ καὶ τὸ σπουδαῖο.

Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ μιλήσω γιὰ ὅλα τὰ διηγήματα ποὺ ἔλαβα. Θὰ ἤθελα στῆλες. Κι' ἀρκοῦμαι νὰ πῶ ὅτι ὅλα ὅσα βλέπετε στὸν β' Ἔπαινο, εἶναι πολὺ καλογραμμένα διηγήματα, ποὺ λένε ὅμως ἢ κοινὰ πράγματα, συνηθισμένα, ἢ ἀσήμαντα, ὥστε νὰ μὴ φθάνουν στὸ σκοπό τους.

Μὲ ὑπόθεση πιὸ νόστιμη, πιὸ πρωτότυπη καὶ χαρακτηριστική βρῆκα λίγα ποὺ τοὺς ἔδωσα ἀνώτερη θέση, ἂν καὶ λιγότερο ἴσως καλογραμμένα ἀπὸ ἄλλα. Π. χ. τὸ διήγημα τοῦ *Καϊρινοῦ Ἀστέρος*: Μιὰ μέρα, στὸ ζαχαροπλαστεῖο, γιὰ νὰ κάμῃ τὸ *γαλαντόμο*, ἐπέμεινε νὰ πληρώσῃ αὐτὸς τὰ γλυκίσματα. Δὲν εἶχε στὴν τσέπη του πενταρά· ἦταν ὅμως βέβαιος πὼς ὁ ξάδερφός του, σὰ μεγαλύτερος, δὲν θὰ τὸν ἄφινε ὅπως πάντα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ξάδερφος τὸν ἄφησε: «Καλά, ἀφοῦ ἐπιμένεις, πλήρωσε!» Κι' ἐπειδὴ εἶχε δουλειά, ἔφυγε. Ἔτσι ὁ φίλος μας βρέθηκε σὲ πολὺ *ἄσχημη θέση*. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Κι' ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νἀφήσῃ στὸ ζαχαροπλάστη ἁμανάτι τὸ καπέλλο του, πέρασε ὁ θεῖος του καὶ τὸν ἔσωσε. Ἀπὸ τότε ὅμως ἔμαθε νὰ μὴν ξαναάνῃ τὸ γαλαντόμο ἢ τὸν πλούσιο «ὅταν δὲν διαθέτῃ καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ τὸν κάνῃ». Χαριτωμένο, ἀληθινὸ καὶ διδακτικώτατο! Μόνο τὸ ὕφος ὑστερεῖ.

Ἐπίσης ὡραία, ἀσυνείθιστη κι' ἡ ὑπόθεση τοῦ *Ἀγρολούλουδου*: Ὅ,τι εἶχαν ἔλθει σιάς Ἀθήνας. Ἕνα βράδυ εἶδαν στὸν οὐρανὸ ἕνα *παράξενο ἀστέρι*: Ἀπλανὴς ἢ πλανήτης;... Ἀστέρι ἢ... φούσκα; Συζήτηση, τὰ παιδιά, φιλονεικία, στοιχήματα, κακό. Ἐπιτέλους μπαίνει ἡ μαμμά: «—Σὲ καλό σας! τί πάθατε; Δὲ βλέπετε; Εἶναι τὸ φῶς τ' ἀη-Γιάννη στὸ Δυκαβητό!» Μὲ τὸ διήγημα αὐτό, πιὸ καλογραμμένο κιόλα, ἴσως γελᾷ κανεὶς περισσότερο παρὰ μὲ τὸ πρῶτο. Τὸ *πάθημα* ὅμως δὲν εἶν' ἐπίσης διδακτικό.

Ὅπως π: χ: εἶναι τοῦ *Ἄτυχου*. Τί λιχούδης! Στὴ γιορτὴ τοῦ πατέρα του ἤπιε κρυφὰ μισὴ μπουτίλια ροσόλι. Τὸν κατάλαβαν καὶ τοὐπαιξαν γιὰ τιμωρία μιὰ φάρσα: Εἶπαν μπροστά του, μὲ τρόπο, πὼς ἡ μπουτίλλια ἐκείνη εἶχε φαρμάκι. Ὁ φίλος μας τὸ πιστεψε κι' ἀμέσως τὸν ἔπιασαν... πόνοι. Ἔπεσε στὸ κρεββάτι ἔλεεινὸς κι' ἔχασε τὸ γιορτινὸ φαγοπότι... Τί ὡραῖο! Δὲν ξέρω ὅμως ἂν εἶναι κι' ἐντελῶς πρωτότυπο, γιατὶ κάτι τέτοιο μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω διαβάσει.

Ἀπὸ τὴν περιέργειά της πάλι, ἡ *Βεατρίκη* κατάφερε νὰ πιαστῇ... στὴν παγίδα ποὺ εἶχε στήσει ὁ θεῖος της γιὰ νὰ πιάσῃ ἕνα λύκο! Κι' ἡ *Τριανταφυλλένια*, ἡ φοβητσάρα, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν στεκόταν νὰ μπολιασθῇ σὲ χέρι, ὅπως ὅλοι, ἀνάγκασε τὸ γιατρὸ νὰ τὴ μπολιάσῃ στὸ πόδι καὶ νὰ τὴν κουτσάνῃ...—Ἀλλ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ ξεχωρίζουν, τὸ καλύτερο βέβαια εἶναι τὸ πάθημα τοῦ *Δοξασμένου Κρητικόπουλου*. Θὰ τὸ διαβάσετε ἐδῶ ἀντίκρυ. Εἶναι τόσο ὡραῖο, ὥστε ἂν ἦταν καὶ ἀνάλογος καλογραμμένο, θἄταν ἕνα τέλειο παιδικὸ διηγηματάκι, ἕνα *πρότυπο* τοῦ εἴδους ποὺ εἶχα ζητήσει.

Γιὰ τὴν ἀρκετὰ πρωτότυπη

τους ὑπόθεση, μερικὰ δὲ —προπάντων τῆς *Μελλοθάνατης*, τῆς *Φλόγας* καὶ τοῦ *Πρίγκηπος τῆς Θαλλίας*,—καὶ γιὰ τὤραῖο τους γράψιμο, ξεχωρίζουν κι' ὅλα τὰ διηγήματα ποὺ πῆραν Α' Ἔπαινο. Δυὸ ἀκ' αὐτά, τῆς *Ἠλέκτρας* καὶ τῆς *Ἐλπιδοπλεχτῆς Πορφύρας* ἔχουν μορφὴ κωμωδίας

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (*ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν καὶ ἡλικία.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δοξασμένο Κρητικόπουλο* [25Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Καϊρινὸς Ἀστὴρ* [23Ε].— *Ἀγρολούλουδο* [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βεατρίκη* [18Ε] —*Τριανταφυλλένια* [18Ε].—*Ἄτυχος* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕκαστον*:) Ἠλέκτρα, Ἐλπιδοπλεχτῆ Πορφύρα, Δόξαμα, Μελλοθάνατη, Καλαμπατιανὸ Λουλούδι, Ἀφελὴς Γυμνασιάρας, Φλόγα, Πρίγκηψ τῆς Θαλλίας, Ἰωνικὸς Θέρανός, Φόν—Κολοσσάς, Νέδων, Κιθή, Ἀμαθρυάς, Νάρκισσος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον*:) Αἰθερία, Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ, Ἱέρεια τοῦ Πόνου, Κλωθώ, Κιθή Κωνσταντινίδου, Βυζάντιον, Μπουμπουλίνα, Ρεναῖος, Νιόβη, Σωτηρία Δ. Κουντούρη, Ἑλληνικὸν Ἀέσθημα, Φαίηης Παπαλάζαρος, Δροσούλα τῆς Ἀθῆς, Ἠκιρόδάφνη, Περαστική.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον*:) Χρῆστος Μαλάκης, Ἀστροπελέκας, Ἑλληνικὸν Ἰδανικόν, Χρυσαυγή, Ροβερτιάνα Ἑλληνοποῦλα, Στέφανος τῆς Δόξης, Βισμαρκ, Γάτος Βάκχος, Ἥσυχος Ταρσεῖας.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (*ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον*:) Ὄνειρο τῆς Κύπρου, Κόρη τοῦ Ταϋγέτου, Θέμος Μάσκας, Δακρυπότιστος Ζωή, Κλέφτικο Βόλι, Κεραυνοβόλον Βλέμμα, Κῶτσος, Κολίβριον Μαρία Δημ. Παπαγιαννάκου, Μικρὸς Ἀθηναῖος, Ἔθλον Ἀπελέκητον, Ι. Φ. Φραγκιάς, Ἀδ. Κυπαρίσσης, Νέος Ἀστήρ.

Σημ.—Τὰ Ἀποτελέσματα τῆς Μικρᾶς Τάξεως στὸ ἐρχόμενο.

Η ΑΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 12 Μαΐου 1924.

Ὁ κ. Φαίδων μὲ παρακάλεσα νὰ σᾶς πῶ πὼς βρῆκε τὸ διήγημά του ἐκεῖνο. Ἕνας φίλος μας ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ποὺ τὸν εὐχαριστεῖ πολύ, εἶχε ἐν' ἀντίτυπο καὶ τοῦ τὄφερε. Ὥστε ἂς μὴ φροντίσῃ κανένας ἄλλος νὰ φάξῃ ἢ νὰ στείλῃ.

Ὁ φίλος καὶ συνεργάτης μου κ. Ναπολέων Λαπαθιώτης μοῦ ἀναγγέλλει τὸν θάνατο τοῦ καλοῦ μου συνδρομητοῦ Πλάτωνος Χαρμίδη, ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ τόσο διακρίθηκε στὸν κόκλο μας μὲ τὸ ψευδώνυμο *Ὀψιμος Κρίνος*. Τὸν εἶχε συγκάτοικο ὁ κ. Λαπαθιώτης καὶ τὸν ἀγαποῦσε σὰν ἀδελφό. Τελευταῖα πῆγε στὴ Γερμανία νὰ σπουδάσῃ· ἀλλὰ ἐκεῖ προσεβλήθη ἀπὸ φθίση καὶ πῆγε στὸ Νταβός, ὅπου καὶ πέθανε. Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ κ. Λαπαθιώτης. Πολὺ μ' ἐθλίψε ὁ τόσο πρόωρος θάνατος τοῦ καλοῦ, τοῦ σπάνιου παιδιοῦ μου!..

Τόξον τοῦ Φοίβου, τὸ Κρυπτογραφικὸν εἶναι μιὰ λέξη, ποὺ κάθε γράμμα της τὸνομάζουμε μ' ἕνα αὔξοντα ἀριθμό. Π: χ: *Ἑρμῆς*= 12345. Ὥστε τὸ *ε* εἶναι 1, τὸ *ρ* εἶναι 2 κτλ. Κατόπι, ἀπὸ τὰ γράμματα τῆς πρώτης αὐτῆς λέξης σχηματίζουμε ἄλλες, ποὺ τὶς γράφουμε μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τους. Π: χ: 21345=*Ρεμῆς*. 34=*μή*. 42=*ῆρ*. 543=*Σήμ*. Οἱ λέξεις πρέπει νὰ εἶναι τόσες, ὅσες τὰ γράμματα τῆς πρώτης, ὥστε καθένα, ἀπὸ μιὰ φορά, νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀρχικό. (Καὶ λέω ἀπὸ μιὰ φορά, γιατὶ ἡ πρώτη λέξη μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ δυὸ καὶ τρία ἄλφα· αὐτὰ ὅλα θέχουν τὸν ἴδιο ἀριθμό. π: χ: *Πάραλος*=1232456· ὥστε τὸ 2=*α* μιὰ φορὰ θὰ ληφθῇ ὡς ἀρχικό). Γράφουμε λοιπὸν τὶς λέξεις μας, τὴ μιὰ κάτω ἀπ' τὴν ἄλλη, μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν γραμμάτων τους καὶ μὲ τὸν ὁρισμό τους:

12345=Ἀρχαῖος Θεός.
21345=Πρόσωπον μυθιστορήματος.
34 =Ἀπαγορευτικόν.
42 =Ὥρα τοῦ ἔτους.
543 =Υἱὸς τοῦ Νῶε.

Κι' ἐ λύτης πρέπει νὰ βρῇ καὶ τὶς πέντε αὐτὲς λέξεις. Ἔ, στὸ παράδειγμα αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο δύσκολο, γιατὶ ἀρχαῖος θεὸς μὲ πέντε γράμματα δὲν εἶναι παρὰ ὁ Ἑρμῆς. Ἂν ὅμως δὲν βρῇ ἔτσι τὴν πρώτη λέξη, θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν μαντεύσῃ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Π: χ: ἀπογορευτικὸν μὲ δύο γράμματα θὰ εἶναι *μή*. Ἔχουμε λοιπὸν εὐθὺς τὸ 3ο καὶ τὸ 4ο γράμμα τῆς πρώτης λέξης. Ἐπίσης, ὥρα τοῦ ἔτους μὲ δύο γράμματα, εἶναι μόνο τὸ ἀρχαῖον *ἦρ*. Ἔξερουμε λοιπὸν καὶ τὸ δεύτερο γράμμα τῆς πρώτης. Κι' ἔτσι βρίσκονται ὅλα, ἢ ὅσα ἀρκοῦν γιὰ νὰ μαντευθοῦν καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Τί μοῦ λές, καλέ μου *Καρνοέλ*! Λίγο ἔλειψε νὰ παθάνῃς; Κι' ἔτσι εὔκολα πεθαίνουν;.. Ἂς εἶναι, χαίρω πολὺ ποὺ ἔγαινες καλὰ κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς. Οἱ «φυτιὲς τοῦ Μυγχάουζεν» δὲν θὰ βασταξοῦν ἀκόμα πολύ. Θὰ τὶς διαδεχθῇ ὅμως ἄλλο ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά. Γιατὶ κι' αὐτὰ τὰ καλμένα κάτι πρέπει νὰ διαβάζουν.

Ἀπ' ὅλα αὐτά, *Ἠροϊκὴ Φέσσα*, ἐγὼ κρίνω πὼς ἔχεις μεγάλη κλίση στὴ μουσικὴ καὶ ἀπὸ μιὰ τέτοια κλίση κάτι μπορεῖ νὰ βγῇ. Ἀσχημο θἄταν π. χ. νὰ γινόσουν μιὰ ἠέχχη πιανίστρια; Ἐξακολούθησε καί, ἂν ἰδῇς ὅτι ἡ ὀρεξή σου γιὰ μελέτη *μεγαλώνει ὁλοένα*, ἀφιερώσου ἀποκλειστικά. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι, πρὸς τὸ παρόν, δὲν πρέπει νὰ παραμελῇς καὶ τἄλλα. Καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴν παρακουράζεσαι μὲ τὸ πιάνο.

Χαῖρε πολύ, *Παρήγορε Ἄγγελε*, ποὺ εἶναι παρήγορος ἄγγελός σου καὶ ποὺ γι' αὐτὸ πῆρες τέτοιο ψευδώνυμο. Ναί, ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ θέλησες νἀρθῇς «περισσότερο κοντὰ μου» κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Τί λές, *Ἀγέρωχε Ἀρκάς*! εἶσαι βαπτιστικός τοῦ κ. Ἠλευθερουδάκη, ποὺ ἔχει τὸ μεγαλύτερο βιβλιοπωλεῖο ἐδῶ, κι' ἀπὸ μένα ζητᾷς τέτοιες πληροφορίες; Νὰ γράψῃς τοῦ κ. νονοῦ σου, νὰ σοῦ στείλῃ κιόλα αὐτὰ τὰ βιβλία ποὺ θέλεις. Χαιρετίσματα στὴ μαμμά σου, τὴν παλιά μου συνδρομήτρια.

Μπράβο, *Δευκὴ Περιστερά*! ἡ φιλαναγνωσία σου εἶναι κάτι σπάνιο, ἀφοῦ θεωρῇς τὴν ἡμέρα σου χαμένη, ἂν δὲν διαβάσῃς 50 τοὐλάχιστο σελίδες. Κι' ἡ βιβλιοθήκη σου, ἀπὸ 200 τόμους, δὲν εἶναι συνηθισμένο πρᾶγμα γιὰ παιδί. Πρόσεξε μόνο νὰ μὴ διαβάζῃς «ἀνακατωμένα». Γιὰ τὸ ἄλλο σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ σὲ ἰδῶ ὅταν θὰ ξαναέρθῃς στὰς Ἀθήνας.

Πέτερ-Φός, οἱ Στατιστικὲς τῶν Ἐδσήμων γίνονται ὡς ἑξῆς: Στὸ τέλος τοῦ χρόνου, ξεφυλλίζει κανεὶς τὸν τόμο μου καὶ μετρᾷ τὰ Ἐδσημα ποὺ ἀπεκομήθησαν στὸν καθένα. Ἔτσι κάνει ἕνα ἀλφαβητικὸ κατάλογο τῶν ψευδωνύμων ἢ τῶν ὀνομάτων μὲ τὸν ἀριθμὸ ἀπέναντι τῶν ἐδσημων τους. Αὐτὸν τὸν κατάλογο μοῦ στέλνει. Καὶ μὲ βοηθεῖ πολύ, γιατὶ τὴν ἴδια ἐργασία, στὸ τέλος του χρόνου, κάνω κι' ἐγώ. Καὶ ναί μὲν μοῦ στέλνει καθένας σημείωση τῶν Ἐδσήμων ποὺ πῆρε· ἀλλὰ τὴν ἐξελέγχω κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ ἀμφιβάλλω στὸ μέτρημα, προστρέχω στὶς Στατιστικές. Λέω π. χ.: Ἐγὼ τὰ Ἐδσημα τοῦ Α τὰ βρῆκα 52. Τόσα μοῦ γράφει κι' αὐτός. 52 τὰ βρῆκα κι' ὁ *Πέτερ-Φός* στὴ Στατιστική του. Ἄρα εἶναι σωστά!

Καὶ νά, ἴσα-ἴσα, σήμερα μαθαίνω τίνος ἦταν ἡ Στατιστικὴ ἐκείνη ποὺ δὲν εἶχε ὄνομα: Ἦταν τῆς *Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας* ποὺ ξέχασε νὰ ὑπογράψῃ. Νὰ τὸ ξέρετε λοιπὸν καὶ νὰ τῆς σημειώσετε τὰ 20 Ἐδσημα *ποὺ ἔδωσα σ' ὅλους τοὺς Στατιστικούς.*

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσέως, Λαμπρὸς Ἥλιος, Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας, Πίστις-Πατρίς, Σμύρνη, Βάγνερ, Ἀντιλόπη, Αἱματοποτισμένη Δευτερειά, Ἄθως, Ἐλευθέρα Θράκη, Δοξασμένη Φουστανέλλα, Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς, Ἀρχιζιζάνιο, Ἰσμήνη, Νεφελώδης Ψυχή, Μυστικὸς Ἀστυνόμος* καὶ *Μικρὸς Ἀθηναῖος*. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ξεσπαθώματα κτλ.

Σκεπτικόζικο Χανουμάκι, Πυροπληθεῖσα Σμύρνη, Ν. Χ. Κουφόπουλε καὶ *Πολύμνια Ὀδυσσεῦ*, νὰ μοῦ γράφετε τώρα ποὺ κάματε τὴν καλὴ ἀρχή· Μολονότι κάθε πρῶτο δύσκολο, τὰ πρῶτα σας γράμματα μοῦ ἄρεσαν πολύ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Πατρινὸ Διαβολάκι, ἀ. (ΑΑ). Μυστικὸς Ἀστυνόμος, ἀ. (;!;!). Ἄκαρδη, κ. (;;). Χρυσοῦς Λίθος, ἀ. Δεκαπενταετῆς Πλοιάρχος, ἀ. (ΜΣΜΜ). Ἱερὰ Ἡμέρα, ἀ. (ΧΝΧ) Μαντρόσκυλο ἀ. (ΓΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(Κατὰ τὸ νέο Κανονισμὸ (Ἴδε 'Οδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ') προτάσεις γι' ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν μέσο τοῦ Γραφείου δημοσιεύονται ἐδῶ μόνον ὅταν συνοδεύονται ἀπὸ ἐμβάθμα τετράδια μὲ τὶς ἀπαντήσεις καὶ μ' ἕνα πεντηντάλεπτο στὸ καθένα γιὰ τὴ διαβίβαση, κ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 17 Ἰουλίου

346. Λεξίγριφος

Μόλις ἀνέβηκ' ἕνας κάτοικος
Σὲ ὕψωμα τρανὸ τῆς γῆς,
Νὰ μαγειρέψῃς ἐσὺ μπόρεσες,
Νὰ σιδερώσῃς καὶ νὰ ζεσταθῇς!

Βαρῶνος Μυγκάουζεν

347. Στοιχειόγριφος

Δυὸ συγγενεῖς, πολὺ στενοί,
Χάνουνε τὸ κεφάλι
Καὶ βλέπουν νὰ προβάλλῃ
Ἀρχαία πόλη ξακουστή.

Ἀφωισμένο Κῦμα

348. Μεταγραμματισμὸς

Καθένας μ' ἀγαπᾶ σὰ συγγενῆ...
Μὰ τὸ λαιμό μου ὅν ἀλλάξῃ,
Ὁ λύτης ἴσως θὰ τρομάξῃ
Μπροστά του Κένταυρο νὰ ἰδῇ.

Δρυὰς ἡ Πινδία

349. Τονόγριφος

Εἶμαι πόλη στὴν Ἑλλάδα,
Μ' ἂν σάρεση ἡ τεμπελιά,
Τόνισέ με πάρα κάτω
Καὶ δὲν ἔχεις πιὰ δουλειά.

Σωσὼ Θ. Παρασκευᾶ

350. Ψαροκόκκαλο

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Ἀρχαῖος σοφός, ἄγριον ζῶον, βασιλεὺς τῆς Περσίας, ἄνθος εὔοσμον, χώρα τῆς Ἑλλάδος, ρῆμα ἐνεργητικόν, ἀντωνυμία καὶ πτηνὸν ἁρπακτικόν.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

351. Κρυπτογραφικὸν

12345161762 4	= Αὐτοκράτωρ
2 1 6 2 4	= Ποτόν.
3 7 1 6 7	= Θηρίον.
4 1 5 2 4	= Δημητριακόν.
5 3 6 1 4	= Χώρα Ἀφρικῆς
6 1 6 2 4	= Ἀρχ. βασιλεύς.
7 4 1 7	= Ἤπειρος.

Φέρελπ

352 — 354. Συμπλήρωσις Παροιμιῶν.

1. Ὅποιος— —πολλὰ χάνει— —λίγα.
2. Ὁ—καραβοκύρης— —φαίνεται.
3. Σὲ — — δυὸ καρπούζια — χαροῦν.

Πολεμιστὴς τῆς Πατρίδος

355. Ἀκροστιχὶς μετὰ φωνηεντολίπου.

Τἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου.

* * — * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Μοῦσα· 2, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης· 3, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος· 4, Θεά· 5 Βασιλόπαις τῆς Ἰθάκης.

Γαλαξίας

356. Φωνηεντόλιπον

σ—δ—φτν -*- λπ—τ—κν—κρμστρ

Πεταχτὸ Ναυτάκι

357. Γρίφος

1 1 1
εσβ ὃς : τὸν *
1 1 1

Υἱὸς τοῦ Ταϋγέτου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

358. Charade.

Si à une sorte de plante
On mettait un M pour tête,
Une pierre serait faite
D' une blancheur éblouissante.

Μαργαρίτα

359. Etoile

* * * Horizont: Grande
* * * capitale d' Europe;
* * R * * perpend: grande
* * * écrivain Francais.
* * * diagonal: fleuve de France historique et ville d' Italie.

Βωμὸς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 8 καὶ 9.

95. Ἀσωπὸς (ἁς, ὁπός.) — 96. Ὀβολὸς-Βόλος. — 97. Κρανίον-θρανίον. — 98. Τὸ αὐτὶ καὶ τὸ σκουλαρίκι.—99. Κρήτη.

100. Π
Υ
ΙΕΡΑΞ
Α
Ε Υ Μ Υ Σ
Υ Ρ Ι Ε
Σ Θ

101. ΚΑΩΘΩ (Κοιλάς, ἐλεύθερος, ὡθῶ, σκυθρωπός, φεύγω.)-102. Φύλαξέ με ὅταν μ' εὕρῃς—γιὰ νὰ μ' ἔχῃς ὅταν θέλῃς.—103. *Ἀσθενούντων ἰατρὸς* (ἄς, θ' ἐν οὖν, τόνοι, ατρ, ὡς.)—104—106. 1. Μοῦσα (mou, chat.) 2. Μῆλβιλ (mil, ville.) 3, Νόρμα (nord, ma.)— 107. Kilo Osier, Rébus, Salon.

108. Κεφαλληνία (κεφάλ' ἠνία.) —109. Σίσυφος (σῖ, σί, φῶς.) — 110. Ἄμμος-Σάμος.—111. Ἠὼς -Κῶς.

112. Σ Α Μ Ο Σ
Α Δ Η Σ
Μ Η Ν
Ο Σ
Σ

113—117. Διὰ τοῦ N: *κράνος, Νέρων, Ἴον, φανός, ἐάν.*—ΦΙΛΙΠΠΟΣ (ἴσος, λίπος, πῖλος, ὄφις, σοφός.) —119. ΗΣΙΟΔΟΣ - ΚΟΡΙΝΝΑ (Ἤκω, ΣΟφοκλῆς, Ἶρις, ΟΙνος, ΔΝείπερος, Ὄναγρος, ΣΑοῦλ.)—120. Ὅλες οἱ μέλισσες δὲν κάνουν μέλι. — 121. *Ὑπομονὴ σὺν ἐπιμονῇ, πολλὰ νικᾶσι προσκόμματα.* (ὑπὸ μο νί, σύν, ἐπὶ μο νί, πολλὰ νί, Κῶς ἢ πρὸς κόμματα.) — 122. La cire á cacheter. — 123. Le lion (Lyon.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1898) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *16* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *47* καὶ ραμμένος δρ. *50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΔ'—659)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ἅπαντας.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΛΕΥΚΩΜΟΣ

(ΚΔ'—660)

Μ*αγγελάνε*, κεραστιά σου· δὲν μὲ γνωρίζεις; καὶ ὅμως...

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(ΚΔ'—661)

ΚΡΑΚ

!!! ΠΑΤΑΤΡΑΚ! ΜΠΟΥΜ !!!

Τί *συμβαίνει, καλέ; Κάτι τρομερό!* ὁ ΚΡΑΚ *ξαναμπαίνει στὴν κίνησι μὲ κακὰς διαθέσεις. Προσέχτε λοιπὸν πολύ.*

ΑΡΧΙΣΙΖΑΜΙΟ: *Πρὸ παντὸς ἀσύ. Ὅ,τι κα' ἂν πῇς, ὁ* ΚΡΑΚ ΔΕΝ *γκρεμίζεται ποτὲ καὶ γι' ἀπάδειξη τὸ μέλλον. Καὶ πρῶτον ὁ:*

ΜΕΓΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: «*Ποιὸ ἦταν τὸ καλλίτερο κομμάτι τῆς περσινῆς Σελίδος Συνεργασίας Συνδρομητῶν;*»

Στεῖλτε κρίσι. Ἡ ἀπάντησι γραμμένη στὴ γλῶσσα τῆς Διαπλάσεως νὰ συνοδεύεται μὲ 1 δραχμή. Προθεσμία κρίσιης.

Ἔπειτα προκηρύσσω Διαγωνισμὸ Μ. Μυστικῶν σύμφωνα μὲ τοὺς προηγουμένους ὅρους.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΕΣΣΕΡΑ:

Α'.—ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ
Β'.—ΤΟΜΟΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ
Γ'.—ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛ. ΒΕΡΝ
Δ'.—ΤΟΜΟΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν· δεῖξτε τὴν ἀξία σας καὶ στεῖλτε σὴ Δίκη: Ἰδικὴν Ἐξάρχου, (Διὰ Κρέμ), Θεάτρου 85, Πειραιά.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ:

«*Ἐννέα Μοῦσαι*», «*Τιτάν*», «*Συναδέλφωση*», «*Ἐλπίς*», «*Σωκράτης*», «*Ἀναγέννησις*» κλπ. *καὶ σεῖς Ἀνέλπιστη Χαρά, Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ, Αἰγυπτία Βασίλισσα, Κυματίζουσα Κυανόλευκη, μεγάλη μου τιμή θὰ τὸ θεωροῦσα ἂν λαβαίνατε μέρος στὸ Διαγωνισμό μου...*

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΚΡΑΚ

(ΚΔ'—662)

Κόμη Φοίνικα, γιὰ νὰ ξέρῃς: οὔτε Θανάση μὲ λένε, οὔτε στὴν ὁδὸν Χάριτος μένω, καὶ εἶμαι 19 χρονῶν· ἂν θέλῃς, γιὰ ὅλα αὐτὰ στοιχηματίζουμε ἕνα ἑκατοσταράκι. Πιστεύω ὅτι αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τελευταία σου ἀποκάλυψις, ἂν δὲν θέλῃς νὰ ρεζιλευτῆς περισσότερο στὰ *Διαπλασόκουλα*.

ΜΑΥΡΟΣ ΣΗΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—663)

Σίφουνας διαβολεμένος ὁ ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΛΑΝΗΣ! Μὲ τὴν ὁρμή τους πήρανε τὴ μάσκα τῆς *Σκιᾶς τῆς Εὐτυχίας* καὶ φώναζε τὴ μαμμάκα της ἡ Νανὰ Καρατζᾶ.

(ΚΔ'—664)

Γιὰ ὅσους μὲ τίμησαν στὴν ἀλληλογραφία μου χίλια εὐχαριστῶ (ΚΔ'—495).

Ἄθως

(ΚΔ'—665)

Ἀ*κακία*—Ἐλπινίκη Γούναρη, Ζαζὰ—Κάτη Ὀρθοδοξιάδου. *Σούλα, θυμᾶσαι στὴν Ἱστορία ;!!...*

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΤΟΥ ΡΙΜΙΝΙ

(ΚΔ'—666)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους.

ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΔ'—667)

Μ*ΑΓΚΑ* καὶ *ΑΛΛΑΝΗ*, σᾶς ξεύρω... Ποιὰ εἶμαι;

ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΔ'—668)

Π*ιπὴ Σκλαβιά*—Χ. Ζαμβακέλλη, Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις—Π. Ζαμβακέλλης.

Ἱππόδης Ραοὺλ

(ΚΔ'—669)

Χ*λωρίς*, ἀφοῦ θέλεις...!!! εἶσαι ἡ Μαργαρίτα Γεωργιάδου. *Χρυσαφγή*, νὰ τὸ πῶ ὅτι εἶσαι ἡ Ἀδελαΐς Ἰωαννίδου; Δὲν τὸ λέω! γιὰ νὰ ξέρετε.

ΣΤΕΡΝΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

(ΚΔ'—670)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝ. «ΝΟΣΤΑΛΓΙΑΣ»

Πάνω σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ κάρτα, γράψετε ποιὰ ἀπ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ δημοσιεύτηκε ἡ φωτογραφία τους ὡς τὴν πρώτη Μαΐου, σᾶς ἄρεσε καραπάνω. Βραβεῖα τέσσερα: Δύο ἐκλογέων καὶ δύο σὲ ὅσους ἔχουν τοὺς καραπάνω ψήφους. Προθεσμία κρίσιης. Δῶσις: «Νοσταλγία», Ταχ. Κιβ. 186, Λευκωσία (Κύπρου).

(ΚΔ'—670α)

Κόμητα Φοίνικα, τὰ συγχαρητήριά μου. Μαῦρε Ἵππότα, σὲ ξέρουμε.

Ἀστερν Δόσσον

(ΚΔ'—671)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ - ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Προκηρύσσομεν μέγαν Διαγωνισμὸν φωτογραφιῶν καὶ ἀγράφων καρτῶν· προτιμῶνται τοποθεσίαι. Συμμετοχὴ δίδραχμον. Βραβεῖα· πρῶτον: δισκάνα, καὶ ἄλλα δύο. ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΑ Γράψατε: Ἡλίαν Μανταξᾶν, Σωκράτους 64, Πειραιά.

ΓΑΛΑΝΗ ΣΗΜΑΙΑ, ΑΟΞΑΣΜΕΝΗ ΣΠΑΡΤΗ

(ΚΔ'—672)

Βολιώτικο Κεράσι, Ἐσμέ, Ἄστρο τῆς Μικρᾶ μου Μυστικιά; — *Ἀγριόδοδο*

(ΚΔ'—673)

Ἀλαμήνη, Δινέττα, Πεταλούδα, Δωράνε, ἕνα τετραδιάκι σας θὰ μ' εὐχαριστοῦσε.

Ἀγριόδοδο

(ΚΔ'—674)

Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «Μ. Σ. Μ. Μ.». Σκοποὶ διάφοροι. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ Ἀντιπρόσωποι πεπειραμένοι. Δῶσις Ι. Σ., Ὁδὸς Βατσαῆ 5—Β, Ἀθῆναι.

«ΤΥΦΩΝ», μηχανοκρεοῦσα, «ΤΙΤΑΝ», ἀνακάλυψέ τους· θὰ φανῆς μέγας σύλλογος. Προσεχῶς ἀνακαλύψεις.

(ΚΔ'—675)

Γ*ναίμων*, δέχεσαι φιλία; *Ζαζά*, σὲ ξέρουμε. *Νικ. Κάρτερ*, γειά σου.

Ἥρα, Σαπφώ

(ΚΔ'—676)

Στὴν ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ποὺ κλείνει τὸν κρῶτο τῆς χρόνο, τῆς εὐχομαι κάθε ἐπιτυχία τῶν ἰδανικῶν σκοπῶν της.

ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΔ'—677)

Πάνω σὲ μιὰ κάρτα γράψατε μιὰ ἰδέα ποὺ ἐπιδοκιμάζετε. Προθεσμία κρίσιης. Βραβεῖα· Πρῶτο· ΤΟΜΟΣ Α' Περιόδου, Δεύτερο: Pedro Casas, Τρίτο: Μιχαὴλ ΣΤΡΟΓΚΟΦ, Τέταρτο: ΚΑΓΑΣΚΟΠΟΣ (Γκόρκυ). Δῶσις: Ἀντώνιον Κανέλλην (διὰ Β.) Ἀλκαμένους 56, Ἀθῆναι.

ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΔ'—678)

ΒΡΑΒΕΙΑ 300 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

Διαγωνισμὸς *Γραμματοσήμων*. Προθεσμία ἕως τέλος Ἰουνίου. Συμμετοχὴ 20λεπτος. Στεῖλατε· Ἐμ. Μονογυιός, Νιγρίτα Σαρρῶν, γιὰ

ΕΝΩΣΙ ΦΙΛΟΤΕΛΕΣΤΩΝ «Θ ΕΡΜΗΣ»

(ΚΔ'—679)

ΦΕΡΕΛΠΙΣ—COSTAKIS SAKELARIDIS

Φιλικώτατα ΣΜΥΡΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΔ'—680)

Λίαμα, στὴ γιορτή σου ἕνα μπουκέτο μυρωμένες εὐχές.

ΖΕΡΜΑΙΝ

(ΚΔ'—681)

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ, στὸν Πωλάκη — Σταυράκη πολλὰ χαιρετίσματα.

ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑ, ΑΖΕΑΜΑ, περιμένω ἐνντυπώσεις ἀπὸ τὸ προχθεσινὸ après-midi. Πῶς σᾶς φάνηκε ἡ παρέα μου;

ΖΕΡΜΑΙΝ

(ΚΔ'—682)

Πῶς σᾶς φαίνεται, παιδιά, ἡ φαντασιστικὴ ἀνακάλυψις τοῦ Μάγκα-Ἀλλάνη; Σκόρδο γιὰ νὰ μὴ βασκαθῇ δούλα!!!

Ἑλένη Ἀναστασιάδου

(ΚΔ'—683)

Ἀντιγόνη, Ἰσμήνη, Δάλια, Ἀμαρυλίς, Φεγγαράκι, Ἀγιοστριανταφυλλάκι, Σκιὰ τῆς Εὐτυχίας, Μαγεμένη Δύσις, Μάγκα, Ἀλάνη, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. μέσω Διαπλάσεως;

ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΔ'—684)

Μπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο, τὸν χαιρετῶ μὲ μιὰ μου ἀκτίνα.

Μαγεμένη Δύσις

(ΚΔ'—685)

Ἐγὼ μόνον γνωρίζω τὸ παρελθόν, τὸ καλὸν καὶ τὸ μέλλον!!! Στεῖλατε ἡμερομηνίαν καὶ ὥραν γεννήσεως, δεῖγμα γραφικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀνάστημά σας, διεύθυνσί σας. 4 δραχμὲς ταχυδρ. ἀπάντησιν. — GIUGLIO, Strada Braila 179, Galatz (Roumanie).

(ΚΔ'—687)

Μπασιάκε, Ἐλαβα. Ρίτα, Ζαραταστρα, δὲ θάρνηθῆτε τὴ συμμετοχή σας στὴν πρόσκληση ἑνὸς Σύντροφου.

Πάνος Χειμαρρώτης

(ΚΔ'—688)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, ἰδιαιτέρως *Παγκόσμιο Ὀγκέρο* καὶ *Ἀθήναν Ἑλλάδα*.—ΙΕΡΑ ΝΗΣΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑ-ΣΟΦΟΚΛ. 3